

editorial

Es actuals governs que, amb l'excusa de la majoria de vots, tapen els seus tics autoritaris i la seva manca de diàleg, són capaços d'aprovar unes lleis i uns projectes que no satisfan ni la seva pròpia majoria numèrica.

Aproven unes lleis com la d'estrangeria, que disgusta uns, perquè no és del seu gust i els altres, perquè no fan res per complir-la ni per fer-la complir.

Aproven uns projectes tècnics per "Cañetes", sense l'acord dels tècnics ni el suport de la gent a qui se'ls explica.

Ho fan perquè són aquí per manar i perquè això de manar els fa sentir bé.

No arriben a entendre que hi hagi gent que no els agradi el "ordeno i mando" i és per això que a tota aquesta gent els titllen d'antidemòcrates, perquè no entenen el "bien de la mayoría". I jo pregunto: de quin majoria em parlen? Que potser em parlen d'aquella majoria dels vots d'unes eleccions? Ja que, si és així, m'agradaria explicar-los que aquesta majoria no els dóna la potestat d'ésser infal·libles amb les seves actuacions ni implacables amb la resta de l'oposició.

Governen amb aquesta actitud frontal, sense diàleg ni noblesa i amb l'única intenció de l'enfrontament per provocar, no una entesa, sinó una derrota en la qual es pugui destruir l'adversari: "conmigo o contra mi".

Tant de bo recordéssim que les coses consensuades, si bé fan repartir la glòria, també redueixen el risc de l'error i del fracàs.

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Maria Huguet
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Josep M. Musté
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:
Tià Anguera
Antònia Farré
Maite Mestre
Carme Masip

Maquetació i disseny:
Maria Casanova

Portada:
Jaume Queralt
(lluïta per la vida)

Preimpresió:
Serveis Integrals
de Preimpresió sl

Impressió:
Arts Gràfiques l'Estel - Reus

DL T-1553-2000

Tirada: 350 exemplars
Preu: 2,50 euros.

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix ni s'identifica, necessàriament, amb les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions

sumari

- editorial, 2
- entrevista, 3
- a vilaplana..., 5
- joaquín ayora, un centenari a vilaplana, 7
- i que sigui per molts anys..., 8
- dones mediterrànies, 9
- cartes a lo pedrís, 9
- el racó de la llar, 10
- espiritualitat, 11
- l'opinió, 12
- a vilaplana..., 15
- una mica de sol és beneficiós, però massa perjudica, 16
- la nostra cuina, 16
- fototeca, 17
- dos episodis dels maquis a vilaplana, 18
- pere joan barceló i anguera (àlies carrasclat), 19
- l torneig de futbol-7 de vilaplana, 20
- cartell anunciador 3r torneig d'hoqui base del reus deportiu realitzat per júlia pàmies, 21
- la fresca, 22
- jardineria ecològica, 24
- històries verdaderes, 25
- les polèmiques obres del passeig de la mussara, 26
- passatemps, 27

A casa nostra també fem

recollida

selectiva

*Ara
només depèn
de tu!*

CONSELL D'EDILS
DE REUS

Dr. Ferrer 31 - 43002 Reus - Tel: 977320711 - Fax: 977321773
reus@conselldejuntadeureus.org - www.conselldejuntadeureus.org

Josepa Aixalà

«PEPITA JÚLIA O LA MEMÒRIA»

entrevista

“A la Guerra se’n van perdre moltes, de coses, perquè la guerra no la guanya ningú, tothom hi perd”

De vegades, ... “és difícil traçar una línia divisòria entre el que es recorda i el que s’imagina”, entre el que és real o irreal, entre el que és història o mite... Tanmateix escoltant la portentosa i lúcida memòria de la «Pepita Júlia» (Josepa Aixalà, Vilaplana, 1927) t’adones que no és tan sols important poder recordar i arxivar uns costums passats per rescatar-ne de l’oblit, sinó que també és rellevant el fet de com cada individu els rememora i modela des del seu interior perquè siguin copsats i valorats per les futures generacions. I molt més més encara, si tenim en compte que la societat actual sembla viure capbussada en l’oblit sistemàtic del seu passat historiogràfic, cultural i patrimonial. Per això, pensem que avui és una gran sort poder comptar encara amb persones dipositàries de la nostra memòria col·lectiva, que com la «Pepita Júlia» puguin guiar-nos a través de les arrels del folklore i la tradició de Vilaplana, i així entendre millor els trets que ens identifiquen com a poble.

De tots els costums de Vilaplana, que ara i aquí vulguis evocar, quin situaries cronològicament com a més antic en el teu record?

Per començar voldria parlar d’una tradició popular i musical antigament arrelada al poble i que ja fa molt de temps que s’ha perdut. A Vilaplana hi havia el costum de llogar una persona perquè improvisés cançons quan es feia un bateig. Aquesta persona crec que era una dona anomenada Robustiana que, a més de cantar, tocava el pandero (pandereta). Per llogar-la, s’havia d’avisar la «Confraria del Roser», que era la propietària del pandero i l’hi cedien per l’ocasió. La Confraria també anava als batejos, portaven unes bacines en què hi havia la Mare de Déu del Roser i demanaven la voluntat.

De quins anys, més o menys, estaries parlant?

L’última vegada que recordo que va sortir el pandero va ser quan van batejar l’Anselmo, més o menys per allà l’any 1923. Aquest costum de tocar el pandero pels batejos tenia una llarga i antiga tradició, potser des del mateix moment de la fundació de la Confraria del Roser, que vés a saber quan era.

I avui, encara existeix la Confraria del Roser?

Sí, però ara no hi ha confreres. Ara se n’ocupen la Núria Bidó i la Montserrat Joaquim, que són les encarregades d’arreglar l’altar.

Quin tipus de cançons es cantaven pels batejos i a qui anaven dirigides?

Als batejos que hi anava molta gent, li deien: “- Canti una cançó per mi -”, sobretot la gent jove. Les lletres se les inventava ràpid, ja que tenia el costum de fer-ho i a més amb molta imaginació. No feien mal a ningú i més aviat alabaven la persona. Per exemple, al Jaume Bruno li van cantar:

“Sou hereu de casa bona
i teniu grossa hisenda
cada dia al sortir el sol
teniu un duro de renda”.

Al bateig de l’Anselmo va baixar una gent de Prades i la senyora anava tota vestida de negre i van demanar que li cantés una cançó, i aquesta fou:

“Quí és aquesta senyora
que tan endolada va
porta dol de pare o mare,
de germana o de germà”.

Havien de pagar alguna cosa perquè cantés?

Jo no sé si a ella la convidaven a refrescar o li donaven algun cèntim per cantar i tocar el pandero, però sí que es pagaven 5 o 10 cèntims que anaven a parar a les arques de la Confraria.

Pels enterraments també hi havia aquest costum de cantar i tocar amb el pandero?

No, no. Només als batejos i potser també a les bodes.

Quantes confraries hi ha avui en dia a Vilaplana?

La del «Roser», la de les «Ànimes», la dels «Dolors» (és la Mare de Déu que va a la processó del Divendres Sant amb el Sant Crist),

la del «Carme», la del Sant Crist, la de la «Puríssima» (dita també la Confraria de les Filles de Maria).

Hi ha alguna tradició o anècdota que volguessis destacar sobre aquestes confraries o sobre alguns dels seus símbols religiosos?

Sí, per exemple exposar el perquè del nom de la creu tan grossa que presideix la processó del Divendres Sant i que coneixem amb el nom de «La Figuetera». Abans la gent que portava la Figuetera també era gent llogada i se li pagava una rova de figues seques. Que això, si era una família que tingués bastants fills, que eren moltes, representava les postres per una temporada. També hi havia gent voluntària que s’oferia per fer de Natzarè i portar «La Figuetera». El Sant Crist el portava un majoral i un ajudant. Era tradició fer un refresc per als familiars i amics. Hi havia cases que no podien econòmicament fer el convit per raons d’economia i per tant no portaven el Sant Crist. Primer el convit es feia a casa i després ja es passà al cafè de Cal Ritu. Aquest costum ha arribat als nostres dies i avui és tradició que els qui per quinta portin la creu convidin tot el poble.

iberCaja

A més d'aquest costum en què música i folklore van lligats a la tradició espiritual o religiosa, pots anomenar altres activitats populars i festives que tinguessin cabuda al nostre poble?

Sí, recordo, per exemple, que venia una gent de fora vila que portaven un ós que el feien ballar per entretenir la gent. Era gent pobra que es guanyava la vida de forma molt precària. Anaven 3 o 4 persones. També hi venia un altre que li deien <<Trobanko>> que el que feia era menjar-se ciment ràpid, després van dir que s'havia mort. Llavors passava molta gent pobra i també improvisaven cançons. Passada la Guerra Civil les cançons només parlaven de menjar:

"Si no plou com ho farem?
Si no plou com menjarem?"

Abans has anomenat Cal Ritu, un local que va esdevenir durant molt de temps un lloc d'entreteniment per a molts de nosaltres. Recordes si va ser allí on hi va haver el primer cine del poble?

No, a Ca la Narra ja hi havia abans un cine. I la primera pel·lícula sonora que es va fer em penso que es deia "El negro que tenia el alma blanca", de la qual van fer molta propaganda.

A més del cines, quines altres activitats destacaríes?

Sobretot la música, el cant i el ball. Abans tot es feia cantant. Si una noia havia renyit amb el nuvi, a la nit li passaven els cantaires.

La música era tipus jota?

Sí. Per exemple:

"En esta calle que entramos
parece que haya llovido
son lágrimas de una dama
que el galán la ha aborrecido".

Això ho cantava gent d'aquí?

Sí, i imagineu-vos aquesta noia que havia tingut aquesta pena, que després a la nit hagués de sentir-se això!

També hi havia una senyora que vivia a Cal Rabassa (fa 6 o 10 generacions) que es deia Marieta. Aquesta, a la nit sempre escoltava darrere la finestra els que anaven a rondar i un dia li cantaren:

"Retírate de la ventana
no seas tan ventanera
que la mujer que va de noche
no puede hacer cosa buena"

I llavors, ella, aprofitant que a un dels can-

tors li deien "lo Joan de la Lleganya" perquè anava ple de lleganyes per la malaltia del glaucoma que patia, i que abans no es tractava ni res, va contestar:

"La madre que te parió
no tenía mucha maña
perquè et va deixar criar
lo Joan de la Lleganya"

Pel que dius, sembla que hi havia molta activitat i no feia falta tanta televisió ni ràdio perquè la gent es distragués. Recordes alguna altra història per explicar?

Ja fa molts anys, hi va haver un senyor de cal Savall que tenia un tros que anomenaven la Vinya del molí. N'hi havia que pensaven que tenia blat o diners amagats al tros (això abans molta gent ho feia). Un dia uns bandolers hi van anar i el van malferir. El va anar a socórrer un pastor que va sentir els crits. Un cop allà, el ferit li va dir que anés a buscar gent perquè volia arribar al poble viu per dir als seus fills on tenia els diners amagats, i també volia posar-se en pau amb Déu, per tant calia que hi anés un sacerdot.

Els qui el van anar a buscar digueren que va arribar al poble viu. Però a mi la mare em deia que van portar-li el Santíssim Viàtic (la comunió) per amunt, perquè no fos cas que arribés mort al poble. També es deia que tenia molta por de morir-se allà dalt per arregar el tema dels diners, però, a més, perquè allò és terme de l'Aleixar i llavors estaves obligat a ésser enterrat al terme on et mories. Tota aquesta història, doncs, la mare me l'explicava perquè es va donar el cas que dos veïns es barallaven perquè un li deia a l'altre que en aquell tros no hi havia camí, però l'altre ho va recórrer dient que com que el Viàtic (és rebre l'eucaristia quan estàs molt malalt) havia passat per aquell lloc, el camí ja quedava veïnal per a tothom. Aquest tros és cap dalt a la cova dels Matxos. Aquest home va prometre que si arribava viu al poble faria fer un altar a Sant Sebastià. La Maria Josepa Mariné, filla del «Peret del Mas» i com a descendent de cal Savall, encara avui en dia té cura de l'altar dedicat al Sant i patró de la nostra vila.

Totes aquestes tradicions, costums, històries, llegendes... que has explicat són anteriors a la Guerra Civil del 36. Però, podries dir-nos si des de llavors han canviat les nostres tradicions i explicar-nos algun exemple en concret?

Evidentment que sí, tot canvia. Un exemple seria el costum de fer sonar «Els Carraus» per

Setmana Santa per anar a matar jueus. Concretament es feien sonar el Dijous Sant a la tarda. Eren unes matraques manuals. Es considerava que els jueus havien mort Jesucrist i se'ls anava a matar. Això ho feien els nens. Dins l'Església a la fi de l'acte del Dijous es feien fasos: apagaven els llums i es feia soroll. Durant la Setmana Santa no es podien tocar les campanes, sí unes matraques. I les campanes no tornaven a tocar fins al Dissabte de Glòria a les 10 del matí. També hi havia el costum, mentre tocaven a Glòria, de plegar unes pedretes (5) i la fe deia que si en un dia de tempesta molt forta es tiraven, la tempesta parava.

Pel que vas dient fins ara, podem veure que a Vilaplana ha existit des de fa molt de temps un estret i fort lligam entre religió i tradició?

Sí, sí, els actes socials i culturals del poble sempre han estat en comunió amb l'església i els seus representants.

Parlant d'un altre tema ... sempre hem sentit a dir que ha existit una forta rivalitat amb el poble veí de l'Aleixar, fins al punt de fer batalles campals amb pedres, canyes o el que fos. Això és veritat o és un mite que corre de boca en boca?

Sí que és cert i no fa pas tants anys. La rivalitat sempre hi ha sigut. Ara bé, ja no ha passat més d'ençà que els de l'Aleixar van prendre les tres pubilles més bones de Vilaplana.

A més d'anar avall en direcció a l'Aleixar a barallar-se, ballar, anar a veure la núvia... També hi havia tradició de tirar amunt a la Mussara?

Sí, sobretot per la festa major de la Mussara. El patró era Sant Salvador, el 6 d'agost. I el que s'hi feia era missa i ball a una era que arreglaven una mica per poder-hi ballar, però només se'n sortien els més destres.

Per acabar l'entrevista, voldries dir alguna cosa més ?

Bé, encara em queden moltes coses al tinter de la memòria per evocar, però no vull estendre'm excessivament. Per acabar, m'agradaria fer una reflexió: amb la Guerra Civil i la postguerra que vam patir durant tant de temps se'n van perdre moltes, de coses, perquè la guerra, en definitiva, no la guanya ningú, tothom hi perd.

DOLORS JOANPERE I PITXI

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

SANT JORDI, DIA DEL LLIBRE I DE LA ROSA

El diumenge 21 d'abril, a la plaça, es va celebrar el dia del llibre, organitzat per l'Ajuntament. Per als més petits es va fer un recital de contes.

També es va muntar una part del Tele-Centre a baix a la plaça, des d'on es podia accedir a una sèrie d'adreces destinades al tema del dia. Així mateix, els més petits van construir a trossos dos contes.

Com sempre, hi va haver una bona assistència. És una festa molt bonica; ja que fa molts anys que a Vilaplana es celebra aquesta diada.

Com a contrapunt, però, encertat i curiós, el jovent va muntar a la Sala Parroquial una parada d'intercanvi de llibres.

Potser ens volen fer adonar que tenim per casa molts llibres que ni ens els mirem, que només acumulem, i que hi ha una altra manera de tenir lectura nova, sense haver de consumir?

Rumiem- hi , potser s'hauria de fer algun dia més a l'any.

FESTA DELS AVIS

El diumenge 9 de juny, organitzat conjuntament l'ajuntament i la Llar de Jubilats, es va celebrar com cada any la Festa del Avis.

Complerta: Missa amb ofrenes. En sortir, una interessant conferència a càrrec del Dr. Francesc Caballé Obiols sobre medicina general, i és clar, un bon dinar.

Menú: Un aperitiu complert, entremès variat, fricandó, gelat, cafè, copa i gotetes. (Visca el sucre, la pressió alta i el colesterol. La conferència, no sé si

va fer massa efecte, però, allò que diem, un dia és un dia.)

Obsequis per tothom: Per part de l'Ajuntament una bosseta amb flors olores per les senyores i des de la Llar de Jubilats un rellotge de sobre taula a tots els que tenen la sort d'haver complert la vuitantena. (Pels que no van poder assistir als actes, se'ls va portar l'endemà a casa).

I per acabar un bon dia, que hi ha de millor que la Banda d'Uildecona?

a vilaplana...

EL GAS A CASA

Vilaplana no vol perdre el tren de la modernitat i per això, a més de la infraestructura telemàtica, ara s'inicia la instal·lació de la xarxa que distribueix gas propà a domicili.

De moment, ja s'han començat les obres per soterrar els conductes i, un cop enllestides, els primers beneficiats seran els veïns del carrer Nou i la seva àrea de confluència. Ara bé, és d'esperar que amb el temps tothom que ho desitgi pugui gaudir del servei independentment d'on visqui.

Així doncs, la tradicional bombona de butà, que amb la seva implantació va desplaçar la cuina econòmica i el fogonet de petroli, aviat també podria convertir-se en una relíquia del passat.

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29

43380 VILAPLANA

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-esalsa@maptel.es

DIA DE L'ARBRE

Com cada any, es va anar al Bosc de l'Olla per tal de tornar a celebrar el Dia de l'Arbre.

Vam fer un dia magnífic, amb més sol del que volíem. Es van vendre uns 190 tiquets, Déu n'hi do.

Aquest any, però, hi va haver una novetat: el menú.

Vam menjar paella ¡!!! Força bona i encertada. La paella té dues mesures bàsiques per a puntuar-ne la qualitat: Si és "covada" o no, i la quantitat de vianda.

La veritat, la meva era una mica massa estarrufada, però quant a gambes, sèpia i musclos, un deu.

No tot s'acaba amb el menjar, després també hi ha futbol. Així que els jugadors de sempre intenten córrer sense maleir massa, perquè la canalla se'ls posa pel mig dels peus (no ho dic per dir, es van sentir paraules explícites).

I com que bé acaba el que bé comença, quan s'amaga el sol, es pleguen les taules, les cadires, les bicicletes, s'arplega la brossa, i es desfila cap al poble.

L'any que ve serà un altre any.

EXPOSICIÓ DE PUNTES DE COIXÍ

Associació de Dones va organitzar els dies 11,12 i 15 de maig una interessant exposició on es van exposar principalment els treballs de les senyores (i un senyor) que van cada setmana a fer punta.

Molt bones feines, algunes espectaculars.

També, però, s'hi van exposar d'altres peces cedides, la majoria antigues per diverses famílies.

Durant tots els dies hi ha haver una bona assistència de públic.

En fi, un èxit. Així que, puntaires, ànim i endavant.

- CONSTRUCCIÓ DE PISCINES
- MANTENIMENT
- PRODUCTES QUÍMICS
- REGS DE JARDÍ I FONTS
- FONTS ORNAMENTALS

LA SOLUCIÓ PER A LA SEVA PISCINA

Recobriments amb LINER

- Solució definitiva al problema de les juntes
- Rehabilitació de piscines i basses d'esbarjo
- Decoració de piscines al seu gust
- Piscines de grans dimensions
- Amb garantia fins a 10 anys

Av. Europa, s/n • Pol. Ind. Constantí
Tel. 977 29 65 12 - Fax 977 29 65 94
43120 CONSTANTÍ / e-mail: aiguanet@interbook.net

JOAQUÍN AYORA, UN CENTENARI A VILAPLANA

JOAQUIN, MOLTES FELICITATS ¡!!!!!!

El propassat dia 14 d'abril vam celebrar els 100 anys de Joaquín Ayora, el pare de la nostra família d' Alfara.

Lo Joaquín, com li diuen al seu primer poble, fa més de dos anys que feia saber a tot el qui el volia escoltar, i sobretot a nosaltres, els veïns, que pensava arribar a aquesta data.

I com ell volia, a casa van fer un senyor dinar (no us puc dir el menú), però em consta que no el van decebre.

El que penso que ell no sabia, i no s'esperava, va ser l'homenatge que li va fer el poble: una banda (no podia ser res més) que va fer el *passa-calla* cap al casal, on, amb la presència d'un nombrós públic, l'Ajuntament li va lliurar una placa gravada, i la Sra. Carme Borbonés, de la Conselleria de Benestar Social, la medalla que atorga la Generalitat a tothom qui arriba a aquesta avançada edat.

Lo Joaquín ara feia una petita temporada que no podia sortir de casa, que no pujava a seure al banc del costat de la font, a delectar a qui s'acostava a salu-

dar-lo, amb les seves històries de joventut, i de la "mili".

Però, molt em sembla, que com a bon artista, es cuidava per arribar en plena forma al gran moment. El vam poder veure molt animat, emocionat, no cal dir, però amb totes les ganes d'escoltar el concert de la banda fins al final i de saludar i agrair, amb molt d'ànim, a tots els que el vàrem acompanyar.

Felicitats, Joaquín, i que us puguem veure, ara que ja tornem a ser al bon temps, prenent el sol, amb el vostre bastó. Que pugueu explicar-nos, que us escoltarem de bon grat la vostra joventut. Penseu que heu viscut la història i ens la podeu explicar als més joves, que, sovint, oblidem el que de petits ens explicaven els nostres avis.

TERESA SERRA

TENIM UN CENTENARI A VILAPLANA

El senyor es diu Joaquim Ayora Adell. És fill d'Alfara de Carles i viu a Vilaplana de fa quasi 40 anys. Diumenge dia 17 d'abril l'Ajuntament li va fer un homenatge que va comptar amb una banda que ens va fer un bonic concert, a més d'un pastís amb les 100 espelmes que va ser per a tothom, i tot acompanyat amb cava.

El Joaquim estava molt emocionat i al marxar de la sala del Casal anava alçant els braços i deia: "Moltes gràcies a tots, adéu-siau i gràcies", tot caminant. La família també va estar contenta. El diumenge següent varen baixar molta gent d'Alfara i, juntament amb els que viuen aquí, van fer un dinar familiar.

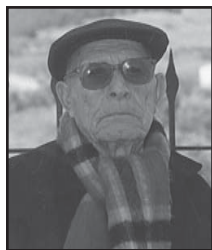
Joaquím, *Lo Pedris* li desitja Moltes Felicitats.

Des del *Pedris*, veient la felicitat d'aquell centenari, vam pensar en la gent de Vilaplana que els agradaria arribar als 100 anys. Per això vam sortir a preguntar a diversa gent...

...què els semblaria arribar a ésser centenari?

Francesc Mestre (Cisco Ramones): Si hi arribo bé de salut com ara sí, ja ho crec! Però com que no sé com estaré, si hi arribo, posem que sí, ja veurem què passa.

Maties Juanpere (Macià): Que només li'n faltin cinc, ens digué: No, perquè seria massa vell i ningú em faria gaire cas, i les noies ja no em vindrien al darrera com quan era jove. Hi ha molta diferència dels 25 anys als 100, ai!, ai!

Carme Guasch (Carme del Bar): Sí, però tal comestic ara de salut perquè 100 anys són molts anys, eh? I quan et mires al mirall i et veus tan pansidet deu fer trist, veritat?

Ramon Besora (Ramon Consu): A mi no em vinguis amb romanços. Jo ja fa molts anys que em vaig plantar.

Pere Llauradó (Pere Bodro): No. He passat tantes coses a la vida que ja en tinc prou. Quan em cridin marxaré.

Francesc Mariné i Montse (El fill i la jove del Pep Sastre i la Paquita Virella): No, amb lletres majúscules. Ens sembla que seria molt avorrit i potser al final ja faríem nosa.

MARIA RUFINA

I QUE SIGUI PER MOLTS ANYS...

El passat 4 de maig, el Mario i el Salvador "Manco" van celebrar que feia 50 anys que s'havien casat amb la Pepita "Júlia" i la Mercè "Mundet", respectivament. Es van casar junts el dia 8 de maig de 1952, a la capella petita de l'església de Vilaplana i van anar de viatge de noces a Barcelona, és clar.

Ara ho han tornat a fer, al mateix lloc, però amb d'altres convidats: fills, néts, nebots, i per desgràcia amb l'absència de tres germans. Costa ser-hi tots al cap de tants anys.

No han sigut els únics que en aquests últims anys han pogut dir que han conviscut durant 50 anys, i que encara ho poden fer. Recordo, ara mateix, i sense ànim de oblidar-me de ningú, la Quimeta Aymamí i el Sebastià, la Maria "Rita" i el Jaume "Assessor" i el José Moya i la Concepció.

Però el curiós d'aquesta doble parella és el fet que siguin dos germans, que hi siguin tots quatre, i encara amb moltes ganes de lluita.

Dues famílies d'escriptors autodidactes, d'inventors de ginyes pràctics, d'artesans, ... que encara avui, uns amb 80 anys fets i els altres a prop, continuen conduint el cotxe i fent tot allò que

feien 30 anys enrera (Bé, conduir no, el Mario va aprendre a conduir bastant més tard, podeu calcular-ne l'edat).

Bé, només he intentat que sigui un petit homenatge al Salvador, a la Maria, al Mario i a la Pepita (aquests dos últims em toquen molt de prop). Moltes felicitats.

TERESA SERRA

LITOGRAFIES

La redacció de Lo Pedrís us recorda que tenim a la vostra disposició litografies de la pintura que va ser portada del núm. 2 i que tingué la gentilesa de cedir a aquesta revista en Josep Ferré Rabascall.

Si hi esteu interessats, podeu adreçar-vos a qualsevol membre de la redacció.

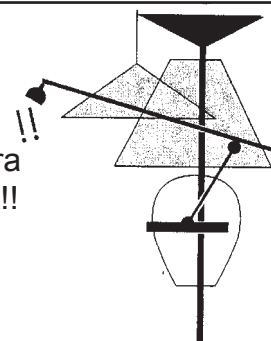
Mida: 0,42 x 0,30 cm.
Preu: 10 euros

LAMPARAS
Lumea
IL·LUMINACIÓ

C/ Benidorm, 11 (cant. Peñíscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS!!

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantalles a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

DONES MEDITERRÀNIES

El propassat divendres 24 de maig, vaig venir a Vilaplana, convidada per la Unió de Dones, a les quals vull agrair des d'aquestes línies la seva amable i càlida acollida. La meva xerrada va girar entorn al que el mateix títol de la conferència exposava: *El segle de les dones de la Mediterrània, una perspectiva històrica*. Però, per parlar de la Mediterrània calia, en primer lloc, ocupar-se d'Europa i de la seva construcció a través de la història. Perquè Europa neix del mite, del mite d'una dona raptada –Europa, de nom- i al bressol de la nostra cultura, a Creta, mare del pensament que ens conforma: l'univers grec. Un univers que, juntament amb el llegat romà, l'herència jueva i la irrupció del cristianisme, va assentar els pilars del nostre tarannà mental, cultural i social.

Vaig voler considerar l'evolució històrica tenint present aquestes idees: les dones, Europa i la Mediterrània. Des de les dones mítiques, bones i dolentes, passant per d'altres períodes –la dona a l'edat mitjana i moderna-, les contradiccions envers al gènere femení en diferents èpoques –les imatges d'Eva contraposada a Maria, la persecució i l'assassinat de les bruixes- fins a arribar al segle XX, tan farcit, malauradament, de guerres abominables i de destrucció indignant. Si abans he citat com a pensaments conformants del nostre les herències grecoromana, jueva i cristiana, en aquest punt de la meva conferència vaig

introduir la importància de la cultura islàmica, mai prou ben reivindicada.

Sóc conscient que aquest darrer aspecte, en els dies que vivim, és quasi una provocació. Tanmateix, les que ens dediquem per ofici al conreu de la història sabem que la primera de les condicions que hem de procurar, per fer la feina ben feta, és la de cercar l'objectivitat i l'honradesa. Potser per això vaig gosar posar en públic el que penso de l'Islam i, alhora, denunciar quant –a nivell de transmissió de saber i de pensament- li deu la nostra herència, aquella que ens ha portat a ser com som, perquè d'ella en venim.

Vaig cloure la meva intervenció dient que per a bastir un nou món, aquest que totes desitgem, cal indispensablement la intervenció femenina: per tal de refer la història agrària, per tal de repensar l'espiritualitat i per tal de construir una nova història des de les experiències de les dones. Una història que se'ns va negar però que podem girar-la vers la nostra sensibilitat, una sensibilitat que ha de voler rebutjar guerres, conflictes i intoleràncies. Les dones podem dir i expressar quelcom diferent. Jo així hi confio.

CORAL CUADRADA,
Universitat Rovira i Virgili

cartes a lo pedrís

BENVOLGUTS VEÏNS

Inicialment, vull donar-vos les gràcies per deixar-nos gaudir d'una revista tan singular que, en el meu cas, encara que no sigui de Vilaplana hi tinc una arrel per via de la meva padrina paterna.

Fa temps que vaig darrere d'aconseguir dades i anècdotes relacionades amb els antics "autos de línia". És per això que m'ha interessat força l'article i la fotografia (de Matilde Mestre Salvat) referent al cas i que es va editar a la passada publicació.

Cal matisar, però, que el vehicle fotografiat damunt del pont no és pas l'Elizalde sinó el Renault, primer "auto de línia" de la companyia.

Demostra aquesta afirmació la situació de dos radiadors (un a cada costat) al capot del motor, característica de Renault. L'Elizalde duia un únic radiador frontal, acabat en punta, amb un complicat sistema de conductes de forma hexagonal semblant a la bresca de les abelles (d'aquí que, popularment, del sistema se'n digués de "niu d'abelles").

Em plau d'enviar-vos una fotografia de l'Elizalde durant una

excursió a la Mussara. Hi estan identificades dues persones de l'Aleixar i un capellà de Maspujols.

Us agrairia força que em facilitéssiu còpia de qualsevol "auto de línia". Em falta la de l'Esteves, la de la Hispano quan anava equipada amb gasogen durant els anys del racionament i la de l'Enschel, l'últim de tots. Salutacions molt cordials

Si us plau, no defalliu!!!

ANDREU VERNET

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

el racó de la llar

4t CONGRÉS NACIONAL DE LA GENT GRAN DE CATALUNYA

Quan es produeix un gran i important esdeveniment en un país, és necessari que tothom en conegui, al menys, les parts fonamentals.

Amb això vull dir que totes les persones grans, a les quals es va dedicar aquest 4t Congrés, haurien d'assabentar-se dels seus trets principals.

El 4t Congrés tingué lloc al Palau de Congressos de la Diagonal a Barcelona els dies 23 i 24 del mes de maig d'aquest any. S'hi exposà exhaustivament, el que es comentà i s'estudiaren durant més de tres mesos en els diferents Consells Consultius de la Gent Gran de tot Catalunya per tal que la participació en el 4t Congrés fos total, o sia, que totes les persones grans hi poguessin participar i exposar les seves opinions respecte a temes tractats en les tres ponències.

Aquests temes eren:

- **Ponència A:** Un país per a tothom. L'aportació de la gent gran en la perspectiva del nou mil·lenni.

- **Ponència B:** La qualitat de vida en el marc de la societat del benestar. La qualitat de vida de la gent gran. L'atenció a la Gent Gran.

- **Ponència C:** Civisme i participació. El paper actiu de les persones grans en la societat.

Després de la inauguració del 4t Congrés que fou presidida pel Conseller en Cap Sr. Artur Mas i que tingué lloc a la Sala del Plenari, les tres Meses de les tres Ponències es repartiren en tres diferents sales per tal de debatre els tres temes exposats. A la tarda, després d'un dinar de treball i molta companyonia, es continuaren exposant les comunicacions i les esmenes rebudes, la qual cosa durà fins passades les vuit del vespre. Després, i abans de sopar, tots els components de les tres meses i els de la mesa de la Presidència del Congrés, ens retiràrem a un saló del mateix "Hotel Plaza" de la plaça d'Espanya on s'hostatjaven tots els 1.400 congressistes i allí redactaren el Manifest del Congrés, que resumint-lo exposa:

Un país per a tothom ha d'estar basat en el respecte i la convivència. Cal que, com a país, ens situem davant de la globalització, la immigració i el medi ambient, vetllant, críticament, pels seus perills.

S'ha d'avançar en el benestar i la qualitat de vida de la ciutadania i donar un gran suport a la família.

La Declaració Universal dels Drets Humans, en l'article 25, recull molt bé el que compartim i entenem per qualitat de vida: "Tota persona té dret a un nivell de vida que asseguri la seva salut, el seu benestar i el de la seva família ..."

Considerem que el benestar desitjat es pot assolir sempre que es doni la implicació de tothom.

Referent a les pensions, aquest 4t Congrés ha abordat el tema amb molt de rigor i ha tractat de trobar l'equilibri entre la responsa-

bilitat que requereix el propi sistema i la necessitat d'un posicionament solidari, especialment en les pensions més baixes, en les de viduïtat i en les prejubilacions.

Entenem el civisme com un conjunt de valors i actituds, com a drets i deures de les persones en relació amb la societat.

Per fomentar el civisme i la participació en la Catalunya d'avui, les persones grans hem de tenir un **paper actiu** en la nostra societat. Les administracions han de seguir aportant recursos perquè les persones grans puguin continuar creixent en tots els àmbits.

Ara disposem d'un Consell de la Gent Gran d'àmbit nacional i tractem temàtiques que indiquen una clara evolució. Assolirem bons resultats si sabem fer un seguiment acurat dels acords d'aquest Congrés.

La Gent Gran tenim el deure de seguir fent aportacions i ens exigim la nostra participació. Per això volem introduir un nou lema: "DES DE LA GENT GRAN PER A TOTHOM". I demanem el compromís del Govern de la Generalitat de Catalunya d'impulsar els acords del 4t Congrés Nacional de la Gent Gran.

Com a comiat, fem nostra una de les grans cites d'aquest Gran Congrés Nacional de la Gent Gran:

"Estima el que fas, per senzill que sigui; és la riquesa concreta en un món de vaguetats. Només des del compromís de la implicació podem SER més que TENIR".

Amb aquesta exposició concisa i breu crec fer extensiva a tots els lectors d'aquesta revista la meua visió particular i la bona finalitat d'aquest 4t Congrés de la Gent Gran de Catalunya.

JAUME MESTRE CARDONA

CALAPEIRONA
RESTAURANT
Carrer Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

Alexis
Simó
Munté
TREBALLS DE PINTURA DECORATIVA
C. Catalunya, 1-3 • 43350 LES BORGES DEL CAMP
Tel. 616 64 38 30

El dia 25 de juny de l'any 1852 va néixer Antoni Gaudí i Cornet. Aquest any 2002 fa 150 anys del seu naixement. Amb motiu d'aquesta efemèride, s'ha donat la consigna de recordar i donar a conèixer la persona i la gran obra del nostre arquitecte. Em sembla que la nostra revista també se n'ha de fer ressò.

Contemplant les grans obres d'Antoni Gaudí, no cal ser gaire entès en la matèria, per a veure que va ser un gran arquitecte. Així mateix, examinant les obres de fe i de vida cristiana d'Antoni Gaudí, sembla que també es pot dir que va ser un gran cristià.

El dia 12 d'abril de l'any 2000, se celebrava al Palau Episcopal de Barcelona la sessió d'obertura del procés de beatificació d'Antoni Gaudí. Hi foren presents els familiars Maria Gaudí Jaumà, nascuda a Reus al 1902, filla d'un cosí germà, també Pere Fonoll Gaudí i Amàlia Gaudí Sugranyes, entre d'altres néts de cosins germans.

Maria Gaudí Jaumà creu que el seu oncle es mereix que li hagi estat obert el procés de beatificació, "l'oncle és un santet, era una persona bona i austera. El seu testimoniatge de cristià és ben manifest ... era compromès amb l'Església".

Montserrat Rius té 90 anys i recorda quan anava a fer neteja a la casa que Gaudí tenia al parc Güell; diu: "quan passava per davant la imatge de Sant Antoni, es treia el barret i resava en veu baixa ... Jo el contemplava i m'inspirava devoció la seva actitud religiosa".

El Sr. Joan Bassagoda, director de la Reial Càtedra Gaudí, explica que Gaudí va dir que el que havia aconseguit no era mèrit seu, sinó un do de Déu. El Sr. Bessagoda comenta que "aquest do de Déu, és una prova contundent de l'estat de beatitud creativa de Gaudí i un inqüestionable argument a favor de la seva beatificació ..."

També s'ha escrit, amb motiu de la troballa d'uns documents, que Antoni Gaudí va manifestar una gran devoció per la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus.

Certament que la investigació per un procés de beatificació, en aquest cas de Gaudí, ha de ser molt àmplia i extensa, recollint el màxim d'anècdotes, d'actituds, de paraules, exemples ... tot el que pugui fer ressaltar la fe, virtuts, bones obres, contacte amb Déu del qui es pretén beatificar.

He trobat un fet admirable i edificant en la influència que l'obra i la persona de Gaudí tingueren sobre la vida de l'escultor japonès Etsuro Sotoo nascut a Fukuoka l'any 1953. Segons una entrevista que li féu Carme Munté, diu que "es va convertir al catolicisme (1991) després de descobrir l'espiritualitat de Gaudí. Primer fou la pedra (el temple de la Sagrada Família), més endavant va ser Gaudí i la seva concepció de la vida i de Déu".

El Sr. Josep Maria Tarragona explica que "Gaudí cada matí, oeix missa i combrega a la parròquia de Sant Joan. Cada capvespre, Gaudí torna a buscar la intimitat amb Déu mentre camina a boca de fosc cap a l'oratori de Sant Felip Neri on confessa ... A l'hospital de la Santa Creu, 10 de juny de 1926, Gaudí diu les últimes paraules. "Déu meu! Déu meu!".

El Sr. Oriol Camps, escriptor, diu de la Sagrada Família "que és una simfonia de pedra tallada que dia a dia va apropant-se al cel". Era el desig i el camí del seu creador.

No sembla exagerat que algú hagi escrit que Antoni Gaudí i Cornet és "L'arquitecte de Déu".

EL SR. RECTOR

espiritualitat

VERDAGUER EL SACERDOT POETA DE CATALUNYA

Al petit poble de Folgueroles de la Plana de Vic, va néixer Mn. Jacint Verdaguer Santaló el dia 17 de maig de 1845. Va morir el 10 de juny del 1902.

Catalunya de tant en tant recorda i celebra la personalitat i l'obra de Mn. Cinto. Durant aquests últims vint-i-cinc anys del meu record han sigut quatre vegades que ens hem aplegat els catalans per aquest motiu.

L'any 1977 va recordar Mn. Verdaguer en el setanta-cinquè aniversari de la seva mort i especialment pel centenari del poema l'ATLÀNTIDA, premi extraordinari en els Jocs Florals de 1877. Els sacerdots vam ser convocats pels bisbes de Catalunya a Vic. La missa fou presidida pel Cardenal-arquebisbe de Barcelona Narcís Jubany. A l'acte literari del migdia, l'arquebisbe de Tarragona Josep Pont i Gol va fer la cloenda.

L'any 1986, el 15 i 16 de juliol, Catalunya celebrava el centenari de la publicació del poema CANIGÓ. Potser ha sigut l'homenatge més espectacular perquè van ser invitats els bisbes de l'Occitània i fou organitzat per monsenyor Joan Chabbet bisbe de Perpinyà, diòcesi on s'aixeca el massís del Canigó. La missa del Gran Aplec tingué lloc el dia 16 a la catedral de Sant Joan Baptista de Perpinyà presidida pel cardenal Jubany i ajudat per l'arquebisbe de Tolosa i el de Perpinyà. A la vigília tots els bisbes foren presents dalt a Sant Martí del Canigó.

L'any 1995, es va recordar el 150 aniversari del naixement de Jacint Verdaguer. Els actes centrals es concentraren en el mes de maig (ja que fou el 17 d'aquest mes que nasqué l'autor de l'Atlàntida) al seu poble natal Folgueroles, a Vic i a Barcelona. El Concili Provincial Tarraconense presidit per l'arquebisbe de Tarragona Ramon Torrella, durant la seva darrera sessió plenària li va retre un homenatge.

I aquest any 2002, el 10 de juny s'escau el centenari de la mort de Mn. Jacint Verdaguer. L'organització ja s'ha posat en marxa i fins al 19 de novembre, data oficial de la cloenda, Catalunya recordarà una vegada més l'il·lustre escriptor i sacerdot, autor de cançons tan populars com l'Emigrant i el Virolai. Hi ha programades prop de quatre-centes activitats cíviques i culturals que es realitzaran arreu de Catalunya.

Els bisbes catalans han convocat tots els sacerdots a fer la commemoració d'aquest centenari a Vic el dia 14 d'octubre.

El 10 de juny mor mossèn Cinto Verdaguer a la Vil·la Joana de Vallvidrera. Al Saló de Cent de l'ajuntament de Barcelona s'hi posà la capella ardent. Tres dies després, la gran comitiva de l'enterrament el portà fins al cementiri de Montjuïc. I els versos del recordatori que ell mateix s'havia escrit:

"Fill de terra dura,
nét del no-res,
baixo a la sepultura
pels anys empès.
Mes la cruel baixada
trobo feliç,
quan penso que és l'entrada
del paradís".

EL SR. RECTOR

EFEMÈRIDES

El director d'un periòdic, a qui m'uneix una certa amistat, acostuma a dir-me que les condicions bàsiques perquè un article sigui fàcilment publicat són:

- 1a. Actualitat de la notícia
- 2a. Qualitat de la redacció i extensió ideal
- 3a. El seu interès.

Condicions que, trameses a les pàgines de "Lo Pedrís", ens podrien portar a considerar que, com a actualitat, s'hauria d'entendre el període de temps transcorregut entre dos números consecutius, això és, tres mesos; la qualitat de la redacció seria ja quelcom molt subjectiu, és a dir, que cadascú ha d'expressar-se com ell mateix, partint és clar d'unes regles mínimes i comunes d'ortografia i sintaxi i, finalment, l'interès seria quelcom del tot relatiu; una notícia pot ser molt interessant, en positiu o en negatiu, pel seu protagonista i, en canvi, no interessar el més mínim una gran majoria dels lectors.

Tanmateix, i partint de les conclusions a les quals he arribat, crec que podria haver-hi dues notícies que es podrien publicar en aquestes pàgines. La primera: a Vilaplana acabem d'homenatjar el primer centenari de la història de la vila o, si més no, així ho han confirmat les persones més grans, sentinelles sempre dels records. En aquest cas, el protagonista és el veí Joaquim Ayora, nascut a Alfara de Carles i ara afincat a la nostra vila des de fa molts anys. La celebració va resultar molt entranyable, amb la família molt emocionada i el protagonista desfent-se en manifestacions de gratitud envers els vilaplanencs. Per a tots la nostra més cordial enhorabona.

La segona notícia, celebració també, va ser la del cinquantè aniversari de les noces dels gemans Salvador i Màrius Juanpere Estivill, esposos respectius de la Mercè Huguet Robert (*Mundetà*) i la Pepita Aixalà

Bidó (*Júlia*). I sols ens cal desitjar-los que en compleixin molts més. Curiosament, ambdues notícies es refereixen a celebracions en unes condicions que fins ara semblen excepcionals i això les fa, a criteri de l'autor, tan interessants que mereixen ser publicades.

El Màrius Juanpere i la Pepita Aixalà van ser companys de colla des de quan varen començar a festejar, coincidint en el temps que ho férem la Glòria i jo, i d'ells en guardem un record molt entranyable. El Màrius va ser sempre un xicot preocupat per l'ecologia, llavors encara no es deia així, i amb una creativitat i un gust per la terra dignes d'admiració. La Pepita, persona amb una memòria extraordinària, i no pas menys sensibilitat, podria donar-nos una bona sorpresa si algun dia es decidís a publicar alguna de les coses que guarda, sense cap mena de dubte, per un excés d'humilitat.

I ara cal tornar al principi: ambdues efemèrides són per a mi d'una importància ben notable i no dubto que, encara més, han de ser-ho per als seus protagonistes, però ja no m'atreiria a dir per a qui més i per a qui no tant entre els altres veïns de la vila. Hi ha encara un altre detall que cal tenir en compte: en l'últim número de "Lo Pedrís" i en ocasió del traspàs del malaguanyat Josep Ferré Revascall, van ser publicats un poema que jo li tenia dedicat i un article mortuori que havia publicat el Diari de Tarragona. Ara, amb la publicació d'aquestes efemèrides, podria semblar que s'ha establert un costum que hauria de ser seguit. Però no és pas així. De cap manera voldria acceptar la responsabilitat de seguir publicant les notícies locals. Oblidar-me d'una podria semblar un greuge comparatiu que jo no voldria cometre mai en contra de ningú. Per tant, que cadascú agafi la ploma, o l'ordinador, i entre tots ho podríem fer tot.

JAUME MARINÉ FERRÉ

L'EVOLUCIÓ DEL TEMPS

Fent una mica d'història i mirant enrere, recordem aquells anys de la guerra i la postguerra, aquelles dues èpoques.

La primera, va ser la guerra, que va durar tres anys i, com tots sabem, va ser una època molt dura.

Jo tenia només deu anys; però, tot i la curta edat, ja ajudava els pares en tot el que podia. En primer lloc, feia de pastor d'un petit ramat de cabres que els meus pares tenien i que era l'únic sustent que hi havia a la família per sobreviure en aquells anys tan conflictius.

Així va arribar el final de la guerra, gràcies a Déu, però va quedar un país destrossat i amb pocs recursos.

Però el temps evoluciona i a Espanya va anar millorant a poc a poc la situació a pesar de tantes peripècies. Espanya va començar a desenvolupar-se de mica en mica, però amb decisió i fermesa. I precisament aquest desenvolupament que hem assolit ha estat el fruit dels bons plantejaments que hem dut a terme en un primer lloc: el respecte, el diàleg i la llibertat que la democràcia ens atorga a tots i en els temps actuals.

Espanya ha arribat a assolir un desenvolupament i preparació de gran abast, i ha deixat de ser un país del qual, en anys passats, els seus habitants van haver d'emigrar per a poder sobreviure.

I avui, gràcies a l'esforç i a la mecanització, el nostre país permet treballar a les persones amb aquest desenvolupament que s'ha assolit. Ho tenim ben merescut, ja que el temps evoluciona i ens ensenya a modificar els nostres errors, perquè els éssers humans ens equivoquem en els nostres plantejaments i ensopeguem diferents vegades en la mateixa pedra.

Potser des de fa diverses dècades (i també en els temps actuals) veiem que els càlculs i pronòstics que es van fer en aquells anys fa que seguim veient la planificació familiar com un error en la seva totalitat. Les pare-

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

Iles que passen per l'altar o pel jutjat (que són dues institucions que fan les mateixes preguntes de rigor i de responsabilitat als contraients) es comprometen, sota jurament en el "sí, vull", en la salut i la malaltia. Aquestes paraules porten implícites tant l'amor com el fet de procrear, essent aquest el primer pas que donen dues persones que s'estimen, que pensen a viure junts i a formar una família, que és el que cada parella pretén, ja que en anys passats (i també en els actuals) no han nascut els éssers humans que correspondrien al nostre país. Les causes poden ser diverses: la responsabilitat i l'esforç que tots dos han de fer cada dia per poder cobrir les despeses que ens exigeix la societat actual, amb tots els ètèra possibles, que són de pura necessitat.

És obvi que el treball és la primera causa, perquè ens exigeix dedicació absoluta i puntualitat. Però, això no obstant, les parelles han de tenir il·lusions per al futur, amb valentia per a poder dur a terme tot allò que havien imaginat a través dels seus somnis i de l'amor. També diu el refrany que "una pareja sin hijos es como un jardín sin flores".

Aquesta és la meva opinió

ANTONIO DÍAZ

CANVI AL CASAL

Legint la passada edició de *Lo Pedris* (març 2002), em van sorprendre, dins l'apartat d'opinió, diversos escrits de suport als cafeters del Casal.

I ja que estem en democràcia, aprofitaré per escriure unes paraules per donar la meua opinió.

Per començar, m'agradaria dir que estar en qualsevol junta no és "cosa fàcil", i tota persona que hi ha estat ho pot corroborar, ja que a l'hora de prendre decisions que afecten altres persones, a les quals representes, has de valorar moltes coses i no sempre satisfàs a tothom. Així doncs, quan es tracta de defensar l'interès de tots els socis del Casal has de valorar més coses que l'interès que tingui el cafeter per alguns joves o per a la nostra canalla.

Siguin unes llaminadures a un menut o un cafè a un jubilat de franc, el Casal és quelcom més que tot això. Hi ha unes instal·lacions que s'han de netejar, el manteniment de les piscines, lavabos, les teranyines del sostre, conservar les papereres del jardí buides, escombrar els gronxadors, que no hi hagi vidres al terra, etc.

Quan una junta ha de prendre la decisió de canviar de cafeter és una resolució dura de determinar, ja que com a pare que sóc, veig la bona relació que hi havia entre alguns joves i la Sílvia i l'Oriol. Però, potser com que són joves, no valoren prou que

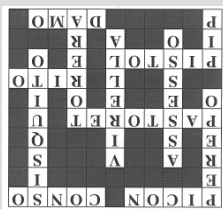
quan utilitzen els serveis del Casal han d'estar nets i no bruts, o potser fan la vista grossa per allò del "bon rotllo" que no entenc prou bé què és: deu ser invitar algunes cerveses a vegades, deixar que fumin algun "porret" o posar la música a "tota marxa"? No ho sé, en tot cas, ells també haurien de col·laborar a conservar les instal·lacions el millor possible així com també la resta de les persones que en fem ús.

Molts dels que avui llegeixen aquest article, depenen d'un contracte laboral on hi ha unes obligacions a complir, ja sigui l'horari, efectivitat, responsabilitat, ... perquè saps que si no les compleixes, l'acomiadament serà un fet quasi segur. Bé, no voldria ésser pesat, però el Casal és quelcom més que tenir el bar net, sinó que els diumenges quan vas a fer el "vermouth" quasi que no hi ha res per a fer-lo. Això sí, primer fa falta que el trobis obert, ja que molta gent passa pel nostre poble (ciclistes, excursionistes, escaladors, boletaires, ...) i molts se l'han trobat tancat, perquè els cafeters tenien ganes de dormir una mica més.

Esperem i desitgem que els pròxims cafeters aprenguin dels errors dels altres i ho facin millor per a la bona marxa del Casal, i així tenir un bon servei al poble de Vilaplana, com tots voldríem, ja que és un dels eixos principals per a fer poble.

BENJAMÍN PRADES SÁNCHEZ

SOLUCIONS PASSETEMPS

(a la placeta)
A la paret de casa dels Aymat

ENDEVINA ON ÉS

EL TABAC
ELS ULLS
ENDEVINALLES

parlem bé

Hem d'evitar paraules que són totalment castellaneres, i que fem servir freqüentment:

MAI NO DIREM

CUARTO
RISA
RATO
RECIBO
PUERTO
RARO
PASILLO
PANADERIA
ISLA

HEM DE DIR

HABITACIÓ, CAMBRA
RIURE, RIALLA
ESTONA
REBUT
LLOC
RAR, ESTRANY
PASSADÍS, CORREDOR
FORN, FLECA
ILLA

EL RECTOR

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. Pius XII, (Les Oques), 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

UNA MIRADA

Cada cop que rebo “Lo Pedrís” se’m fa present que el poble encara és viu, malgrat el sojorn d’un conservadurisme secular.

A les seves pàgines hi predominen l’apologia i la nostàlgia, però també s’hi troben el lirisme i la il·lusió, que semblen expressions més juvenils. Tampoc no hi falten el descontent, origen de la rebel·lia i esperó del canvi; l’ideal, el més noble dels sentiments; la fe, mitgadora de penes, la crossa que suporta la massiva imposició de les moltes servituds que condicionen la vida dels humans. I, perquè hi hagi de tot una mica, també hi trobem la reproducció d’alguns documents oficials on queda ben palesa la prepotència institucional. Un panorama reduït; però, en conjunt, representatiu d’una realitat social més ampla.

Hi ha, però, alguna cosa que frena l’expansió – no només urbanística – d’aquest raconet tan pintoresc, objecte de tantes lloances per part dels poetes locals; quelcom subjacent que precisa d’una anàlisi objectiva, seriosa, responsable, lliure de patriotismes puerils i poc edificants que només alimenten l’apatia. Cal també generar la simpatia, ser més atractius, una mica més ambiciosos. Les muntanyes sí que hi són, però la muntanya no va a l’home i, si no hi posem l’esquer, l’home tampoc no vindrà a la muntanya, i si l’home no ve a la muntanya, no sortirem mai de l’ensopiment que sembla caracteritzar-nos.

És l’època del desenvolupament, massa sovint irracional i destructiu, interessat i deshumanitzador. No, no és pas aquest el camí, i, en aquest sentit, tenim un avantatge important: encara no hem malmès l’entorn, i per tant, de les futures actuacions – que sens dubte tindran lloc – dependrà la qualitat de la vida dels vilatans, la qualitat humana dels visitants i, en definitiva, el poder d’atracció de la vila en tot el seu conjunt.

Propostes concretes? Prou... Començant per la creació d’espais públics atractius, l’adequació del Casal a les necessitats de la concurrència (no tothom vol prendre el sol, a l’estiu), seguit per un pla d’expansió urbanístic coherent, evitar les barreres arquitectòniques i, molt important, avui dia: la promoció. Hi ha un producte valuós, però s’ha de saber vendre, com tot.

De la capacitat, saber fer i gosadia dels governants, de la implicació i compromís dels més aptes, de la vitalitat dels vilatans i de l’ambició dels joves depèn l’esdevenidor d’aquest poblet tan pintoresc, únic, diria jo, tan lloat pels poetes.

PEP PELAT

RECORDS D’INFÀNCIA

Recordo amb certa nostàlgia, el respecte i estímul que sentíem d’infància per lo pont Vell, el qual visitàvem i recorriem molt sovint, admirant-ne la corpulència. Ens feia creure, dintre la nostra innocència, que era obra dels *moros*, com popularment es deia, considerant-la com un senyal més de la seva estada a la nostra terra, com ara hi ha a Siurana el Salt de la Reina Mora, o la Font dels Moros a la Mussara... Justament la Mussara la batejaren o crearen amb el nom d’Almussara derivat del nom d’un general que es deia Almusar (segons he sentit contar), a més de tants altres pobles amb noms d’origen *moro* com Albiol, Aleixar, Alforja, Almoester, etc.

Ara, reconeixent la meua escassa informació històrica, m’adono que devia estar molt equivocada de creure que fos obra dels *moros*, perquè la seva estada fou molt anterior a la fundació del poble i del pont, inutilitzat per l’aiguat de Santa Tecla, que va provocar el trencament de la carretera que l’enllaçava amb el poble.

Els humans som molt oblidadissos, i jo me n’acuso perquè tant que ens plaïa de visitar-lo d’infants, hem deixat passar tants anys sense fer-ho. I ara que voldria disculpar-me i reincidir, veig amb pena que se li ha posat molt a prop, com a una companya, una cosa tan necessària, i que suposa una millora, com és una depuradora, però poc vistosa.

Com m’agradaria que algú més expert que jo ens contés la història d’aquest pont, que confio que algun dia el poble el lluirà com una mascota i l’estimarà com una joia de museu, enclavat dintre del petit, però hermosíssim, terme de Vilaplana.

SALVADOR JUANPERE ESTIVILL

grup

llibreria
papereria
regal informal
joguines

Av. Prat de la Ribba, 33
T: 31 55 16 43201 REUS

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE LES CAUSES PENDENTS

Divendres, 14 de juny, l'autor local Xavier Joanpere, va presentar el llibre *Les causes pendents* a Vilaplana. La trobada es va fer a la sala parroquial a les 10 de la nit.

El llibre va sortir per Sant Jordi, i és un recull d'entrevistes a persones compromeses en la lluita en temes actuals.

Els entrevistats: Pere Casaldàliga, Núria Cadenas, Pep Riera, Josep Ricard, Martí Boada, Hebe de Bonafini, Leonardo Boff i Joan E. Garcés.

L'acte va estar organitzat per l'equip de Lo Pedrís i l'associació local Terrasud.

LLEURE I MARQUESINA

A Vilaplana ara ja es pot gaudir d'una nova zona de lleure que es troba al pati de les escoles. Aquesta zona és oberta de nou del matí a onze de la nit i a més, dins a les escoles, tothom qui ho vulgui pot fer ús dels serveis que ofereix el **Telecentre** com connectar-se gratuïtament a internet o fer servir els programes informàtics d'ús més corrent.

D'altra banda i per fi, totes aquelles persones que esperin l'autobús ja podran resguardar-se del sol, fred o pluja sota la nova marquesina dels Transports Públics de Catalunya que s'ha instal·lat al costat de la rotonda.

Vilaplana inicia la urbanització de la plaça de la Riba

Vilaplana té previst iniciar les obres d'urbanització de la plaça de la Riba i del carrer que hi dóna accés sobre el barranc de les Valls. Les obres, adjudicades a l'empresa Jordi Brodró i Cavallé per 179.039 euros (29.789.583 ptes) i 83.431 euros (13.881.750 ptes) respectivament, consistiran en l'enrajolament del terra i la instal·lació de bancs per convertir aquest espai de més de 300 metres quadrats en una zona d'esbarjo. El termini d'execució dels treballs és de 6 mesos i estaran enllestits per Nadal.

*Diari de Tarragona,
22 de juny de 2002*

Vilaplana senyalització dels equipaments i carrers del municipi

L'Ajuntament de Vilaplana té previst editar enguany cartells pels carrers urbans i l'entorn del municipi per senyalitzar els diferents equipaments del poble, llocs d'interès turístic, rutes a peu o a cavall, entre d'altres. La inversió prevista és de 5.846,46 euros (972.769 ptes) que seran subvencionats pel Patronat de Turisme Costa Daurada de la Diputació de Tarragona. L'inici d'aquesta actuació està pendent que es comuniqui la subvenció, i es preveu per després de l'estiu.

*Diari de Tarragona,
24 de juny de 2002*

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA

COOPERATIVA DEL L'ALEIXAR

C/Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR

Tel. 977 815290

Tels oficina: 977 815584-977 815105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.

Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.

A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

UNA MICA DE SOL ÉS BENEFICIÓS, PERÒ MASSA PERJUDICA

El sol afavoreix la formació de vitamina D en la pell, augmenta l'absorció de calci en les estructures òssies, serveix per prevenir el raquitisme i pot millorar els processos cutanis com la psoriasi o l'acné.

2) Els factors externs que influeixen en la intensitat solar:

- l'hora del dia i l'estació de l'any: la intensitat solar és màxima entre les 12h i les 16h.
- l'altitud on som i la zona geogràfica.
- La climatologia, ja que tot i estar núvol, el risc de cremada continua existint.
- L'aigua, la sorra o la neu, que reflecteixen la radiació solar

com si fossin miralls.

Tot i amb això, el bronzejat, és la resposta biològica de defensa davant les radiacions solars, per tant és una forma d'autoprotecció, i un excés de radiació no sols comporta un risc de cremada, sinó també efectes a llarg termini com l'envelliment prematur (arrugues), elastosi (disminució de l'elasticitat de la pell) i càncer de pell, per la qual cosa veiem que la fotoprotecció és necessària, i, en conseqüència, la correcta elecció d'un fotoprotector amb filtres que cobreixin els rajos ultravioleta A (que són els causants dels efectes nocius sobre la pell a llarg termini) i els ultravioleta B (que són els responsables de l'envelliment) ens permetrà una exposició al sol perllongada i sense cap risc.

Per saber quin fotoprotector s'ha de triar hem de tenir en compte dos factors:

1) La tipologia cutània de l'individu, que pot ser de quatre tipus:

- la pell amb trastorns solars per causa de medicació sensibilitzant o per ferides.
- la pell molt sensible al sol que sempre es crema i mai es bronzeja
- la pell sensible que es crema fàcilment i intensa.
- la pell normal que es crema moderadament i es bronzeja gradualment.

Finalment, apuntem una sèrie de consells pràctics i fàcils de complir per si es vol prendre el sol i tenir cura de la pell al mateix temps:

- Triar el fotoprojector adequat, així com renovar-lo cada dues o tres hores o més sovint, sobretot si hi ha banys.
- Hem de tenir paciència i bronzejar-nos progressivament, sobretot els primers dies.
- Cal protegir els ulls, amb unes ulleres adequades i el cap amb un barret, així com, i si cal, posar-nos una samarreta si hem d'estar massa hores al sol.
- Evitar l'ús de colònies abans de l'exposició solar, ja que poden provocar fotosensibilitat (al·lèrgia o taques a la pell).
- Beure força aigua o líquids mentre i després de ser al sol.
- Vigilar el clatell, els lòbuls de l'orella els llavis i les zones de plec (darrera el genoll, davant del colze, el coll i els engonals).
- Si hi ha al·lèrgia o qualsevol patologia de la pell que es desencadeni per acció del sol, consulteu un especialista.
- Tenir especial cura de la forma, color i mida de les pigues.

Que tingueu un bon estiu.

MÓNICA MARINÉ

la nostra cuina

GELAT DE FRUITS SECS

(per a 6 persones)

3 cullerades de sucre, 3 ous, 100 gr de fruits secs, 250 gr de nata sense sucre.

Es piquen els fruits secs a bocins molt petits. S'hi afegeix el sucre i els rovells. Es baten les clares a punt de neu i es barreja tot. S'hi afegeix la nata, es barreja i es posa als recipients i al congelador.

CARLES GINÉ

«OSSOBUCCO» DE VEDELLA

Ingredients (4 persones):

Un quilo i quart de jarrete de vedella tallat a rodanxes amb l'os, 200 gr de farina, 200 gr de tomàquet triturat, 1 ceba, 2 pastanagues, 2 dl de vi negre (bonet), julivert trinxat, sal i pebre, 1 pell de llimona ratllada, 2 dl d'oli (del nostre), 400 gr de col apinyada blanca i 4 dents d'all.

En una cassola, sofregir la ceba i la pastanaga fetes petites. Reservar. Al mateix oli, daurar l'ossobucco salpebrat i enfarinat. Afegir-hi les verdures i el vi (deixar-ho reduir). Tirar-hi el tomàquet. Salpebrar, tapar i coure a foc lent fins que sigui tendre. Posar-hi la ratlladura de llimona i el julivert i acabar de fer el xup-xup.

Tallar la col en tires i coure a partir d'aigua bullint. Tallar l'all no massa petit, escórrer la col i daurar-ho en una paella. (Per acompanyament)

Presentació: Posar la col en un motlle per donar-li forma, l'ossobucco al costat i tirar la salsa que tenim a la cassola pel damunt.

TERESA SERRA

FE D'ERRADES

Al número passat, a la recepta dels bunyols, vàrem dir que s'hi posava mantega, i, no se n'hi posa.

fototeca

Aquest apartat voldria ser una mirada històrica del nostre poble. Per aquest motiu, si teniu alguna fotografia d'interès històric, us demanem que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la revista

Carrer Àngel Guimerà.

(Any 1930 aproximadament)

No és un dels carrers principals del poble, però sí que n'és un dels més concorreguts a l'horad'anar a buscar el pa. És per aquest fet que molts vilaplanencs sovint l'anomenen també com el *Carreter del pa*.

Foto cedida:
PACO I VICTORINA

Grup de
Teatre
de Vilaplana

DOS EPISODIS DELS MAQUIS A VILAPLANA

Des de 1936, i a mesura que els militars rebels a la República anaven conquerint territori, les muntanyes d'arreu del país s'ompliren d'homes que fugien de la brutal repressió, amb la qual el règim franquista intentava assegurar-se la seva implantació al territori. En acabar la guerra civil, quan alguns partits i sindicats que havien format part del Front Popular decidiren optar per la via armada, nombrosos grups arribats des de França s'uniren als primers resistents formant agrupacions guerrilleres que, amb més o menys fortuna, mantingueren una oposició armada al franquisme que s'allargà fins a inicis de la dècada dels 60.

A les nostres comarques, relativament allunyades de les zones catalanes més conflictives (els Pirineus, la riba dreta de l'Ebre i l'àrea metropolitana de Barcelona), aquesta contestació no fou espectacular, però sí que es produïren episodis de certa rellevància. Concretament al terme de Vilaplana, tingueren lloc dues accions que il·lustren diferents formes d'actuar tant de la guerrilla com de la Guàrdia Civil, cos encarregat de combatre-la.

Entre els resistents de primera hora destacà a les nostres comarques Ramon Roig Recasens "Patacó" el qual, amb dos fills seus i altres fugitius, formà una partida que es mantingué sobre el terreny des de 1939 fins a començaments de 1946, quan fou detingut.¹ Paradigma dels fugits per evitar les represàlies dels vencedors de la guerra, el "Patacó" es limità a sobreviure sense més pretensions. Malgrat que se'l pressionà perquè s'integrés en algun dels grups organitzats que actuaven per la demarcació, sempre s'hi negà, ja que no volia allunyar-se de Reus, on residia la seva família.

Després de diversos avatars, i quan la seva partida havia sigut pràcticament dispersada, el 24 de gener de 1946 fou ferit en un enfrontament a les Borges del Camp, i detingut posteriorment a l'Aleixar. En ser interrogat confessà que a la Caseta del Llamp, del mateix terme municipal, s'hi amagaven els altres dos components de la partida, el seu fill Ramon Roig Suñer i José Martí Menéndez "Capità Pipes", els quals en ser rodejats per la Guàrdia Civil es rendiren.

La documentació diu que després de ser interrogats a l'ajuntament de Vilaplana, foren conduïts al seu refugi per recollir divers armament que tenien amagat, i que de sobte es ficaren dins del mas i obriren foc contra la força pública, que es veié obligada a respondre, i va aconseguir abatre'ls.²

En realitat, després de l'interrogatori els van portar a un descampat, possiblement al mateix terme municipal de Vilaplana, on els aplicaren la llei de fugues. Foren enterrats en una fossa comuna al cementiri d'aquesta població.

Per complicitats amb el "Patacó" foren encartades diverses persones de Vilaplana: Ramon Magrané Juanpere, Sebastià Magrané Juanpere, Salvador Aymamí Ferrer, Josep Doménech Doménech i Aniceto Grau Aymamí. El primer fou condemnat a tres anys de presó, mentre que la resta foren absolts.³

Un nou cas tingué lloc un any més tard, quan un grup de guerrillers comunistes, realitzaren un sabotatge en commemoració de la proclamació de la II República. A la una de la matinada del 14 d'abril de 1947, quatre homes van volar una torre metàl·lica de la línia d'alta tensió de Serós a Reus al terme de Vilaplana. De tota manera no es va aconseguir interrompre la línia, tot i que la torre es va desplomar, ja que la part superior va quedar suspesa dels cables, que van aguantar sense trencar-se.

L'acció la van fer membres del grup de Tarragona de la Segona Brigada de l'Agrupació Guerrillera de Catalunya, i estava emmarcada en una escalada d'atemptats que havia començat el 18 de juliol de l'any anterior. Els homes encarregats del sabotatge eren Carles Valls Vinaixa, Felipe Bravo Garrido, Agustí Bruguera Bezet i Fernando Reina Reina, antics combatents de l'Exèrcit Popular de la República i de la Resistència francesa, que havien entrat a Espanya aquell mateix any. Els dos primers tenien la seva base a la masia Cardella, del terme municipal de Valls, mentre que els altres romanien amagats als boscos de Mont-ral. Mantenien

relacions amb l'organització comunista de Reus, i els contactes els feien al bar Canaries.⁴

El mateix dia del sabotatge fou detingut Felipe Bravo, i cinc dies més tard la resta de components de la partida, als quals intervingueren 4 metralladores, 12 carregadors, 1500 cartutxos, 1 pistola, 6 pastilles de Tolita, 60 llapis de retard,⁵ 110 detonadors, 50 metres de metxa, 6 bombes de mà, mapes, brúixoles i propaganda.⁶

La gran quantitat de material que posseïen indica la voluntat d'establir-se a la zona, i crear les condicions necessàries per endegar una guerrilla catalana que connectés amb la nombrosa i ben estructurada Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó (AGLA), però la seva detenció coincidí amb l'arrest dels responsables polítics i militars del PSUC a Catalunya, conegut com la caiguda dels 80. El mateix mes d'abril, a Barcelona foren detinguts Joaquim Puig Pidemunt, Àngel Carrero, Numen Mestres, Pere Valverde, i 91 persones més, 80 de les quals van ser jutjades, essent executats els quatre esmentats. Carles Valls fou condemnat a 30 anys, mentre que Felipe Bravo, Agustí Bruguera i Fernando Reina, a 15 anys de presó.

Després d'aquests fets, no tenim notícies d'altres accions de la guerrilla al terme municipal de Vilaplana, tot i que és possible que algunes persones d'edat puguin testimoniar haver vist els maquis; en qualsevol cas es tractaria d'escamots que utilitzaven la nostra demarcació com a zona de pas per arribar a altres indrets de l'Estat, on les guerrilles actuaven de forma permanent i totalment organitzada, arribant a causar —malgrat que es va intentar silenciar— moltes preocupacions al règim de Franco.

CARLES LLAURADÓ BROS

1. Sobre el "Patacó" i la seva partida, vegeu, LLAURADÓ BROS, Carles. "El Patacó, una figura significativa de la resistència tarragonina (1939-1948)". In, MAS, M.C.; SOLER, E.A. (Eds.) *Recull Miquel Melendres i Rué (1905-1974)*. Tarragona, ERBiD «Margalló del Balcó», 1995, pp. 149-175.

2. "Diligència ampliant la declaració de Ramón Roig Recasens. J.M.E.T. núm. 1". Vilaplana, 26 de gener de 1946, 9 pp. mecanografiades, Arxiu de Capitania Militar. Barcelona.

3. "Sentència. Causa núm. 33.034 instruida por el supuesto delito de Rebelión Militar". Tarragona, 21 d'octubre de 1947, 4 pp. mecanog. Arxiu de Capitania Militar. Barcelona.

4. "Expediente procesal de Manuel Albiñana Abelló". Fons de la Presó Provincial de Tarragona. Arxiu Històric de Tarragona.

5. La Tolita era un potent explosiu, i els llapis eren uns detonadors d'origen anglès, que es començaren a utilitzar durant la Segona Guerra Mundial.

6. "Comandancia de la Guardia Civil. Servicio de Información (SIGC). Relación por orden cronológico de todos los hechos delictivos..." Tarragona, 25 de març de 1952, 35 pp. mecanog. Arxiu Històric de la Guàrdia Civil, Madrid.

PERE JOAN BARCELÓ I ANGUERA (àlies Carrasclat)

L'adhesió de Vilaplana a la casa d'Àustria va ser absoluta, la qual cosa va costar molt car a la vila, ja que va ser atacada i cremada pel filipista marquès de Lede (governador militar de Tarragona un cop ocupada l'any 1713): Vilaplana havia comès un fet imperdonable, acollir els carrasclats. Això passava l'hivern de l'any 1714.

A la Mussara, per part dels carrasclats, tingué lloc una emboscada contra un dels seus perseguidors més incisiu J.A. Martí.

El Carrasclat, un cop desallotjades les cases de la Mussara, tancà la gent a l'església, i va obstruir la sortida del poble per llevant amb troncs i pedres. Va posar fusellers a totes les finestres, darrera dels troncs, i n'escampà pels boscos propers. Quan va arribar la cavalleria enemiga va ser foquejada pels fusellers que estaven fora del poble i van anar a refugiar-se a les cases. Un cop aplegats suficients genets, començaren les descàrregues. Deuria ser una autèntica carnisseria sobre el terreny inclinat que va des del Xoll fins alingle de les Airasses.

Quan va arribar la infanteria, el Carrasclat i els seus homes ja havien fugit camí del Motllat. Això passava l'estiu de l'any 1718.

A Capçanes s'aixecà un monument a un dels seus fills més il·lustres: el Carrasclat.

Vilaplana és cremada per acollir carrasclats. Es parla de la ruta del Carrasclat. Un dels gegants més bells de Catalunya el representa en cos i ànima. Revistes han portat el seu nom... Qui va ser, doncs, aquest tal Carrasclat?

Pere Joan Barceló i Anguera (àlies Carrasclat) nasqué a Capçanes l'any 1682. Ben aviat, la família Barceló Anguera anà a viure a Marçà, on el pare Barceló feia de carboner i llenyataire junt amb els seus dos fills (Francesc i Pere Joan).

Els dos joves baixaven a Reus a vendre la carrascla (carbó d'alzina). Els seus crits de : "*carrascla, es ven carrascla*", li donaren el nom de Carrasclat.

A Reus, trobaven informació política de primera mà i els dos germans, sense adonar-se'n, esdevingueren pregoners de l'agitació que més tard donaria lloc a l'alçament antiborbònic. A poc a poc se sensibilitzaven en assabentar-se de l'empresonament i alliberament del cabdill reusenc Magí Vilas i del que es murmurava de l'agent austriacista Joan Nebot (fill de Riudoms) que tant influí en l'alçament. Quan la insurrecció arribà, se sentiren totalment lligats per la fidelitat a la terra.

Josep Nebot germà del comandant Joan, passà al Priorat i l'Ebre, on féu rendir Flix, Miravet i Tortosa, nomenà capità

Francesc Barceló pare, tinent Francesc Barceló fill i alferes, Carrasclat. El pare Barceló morí en una acció prop de Móra d'Ebre.

Un cop finalitzat el setge de Barcelona, Pere Joan era capità de fusellers. En rendir-se Barcelona l'onze de setembre de 1714, Carrasclat sol·licità el perdó, ofert per Felip V, però que li fou concedit el 28 de setembre del mateix any.

Carrasclat es retirà a la casa familiar de Marçà amb la seva valenta i fidel muller Pepeta Figueres, també de Capçanes, que el seguí a tot arreu, i es posà a fer de pagès. Pocs dies després i arran d'un conflicte amb un oficial borbó, és fet pres. Va poder escapar abans de ser empresonat, però no passaria gaire temps de tornar a caure en mans filipistes. Tornà a fugir valerosament, i des de llavors passà a la vida de guerriller.

Entrat l'any 1718, Carrasclat, ajudat per França, aplegà 8.000 homes, fàcils d'aconseguir ja que davant els abusos, violència i vexacions que patia la població per part dels filipistes la gent es revoltava i es llençava a les muntanyes a lluitar amb ungles i dents. Van ser escenaris de les seves gestes les serres de Llaveria, Montsant, Escornalbou, la Mussara i també les comarques del Pallars, la Cerdanya i el Rosselló.

Es va posar preu al seu cap: 1.000 doblons viu i 500 mort per traïdor, rebel i infidel al rei, i se'l considerà bandit a perpetuïtat. La seva família patí presó i pressions per forçar la seva entrega a les autoritats filipistes.

L'any 1720, acabades les hostilitats entre França i Espanya, es veié obligat a exiliar-se a Àustria, on l'emperador l'acollí dignament i el nomenà coronel. Arribà a Viena l'any 1721, ciutat on morí el seu germà. Després s'establí a Mugdia (Hongria) i es posà a fer de pagès sense abandonar la tasca militar. Tingué la satisfacció de veure que l'emperador Carles, al Congrés de Cambrai, l'any 1724 demanava encara la restitució dels furs de Catalunya.

Es desconeixen les circumstàncies i any de la seva mort. Se sap, però, que havia traspassat l'any 1769 i li sobrevivia la seva muller, segons l'acte de donació d'una pintura de la verge de la Consolació que ella mateixa féu a la parròquia de Capçanes.

L'any 1986, concretament el 24 de setembre, el gegant Carrasclat fa el primer ball a la plaça del Mercadal de Reus, és creat com a element de festa i de país. Un fet dels molts que necessitem i que prou bé es mereix el nostre heroi, que lliurà la seva vida sense estalviar cap esforç per una causa justa: lluitar per restaurar les llibertats que es van arrabassar per la força les tropes borbòniques encapçalades per Felip V.

SALVADOR MALLAFRÈ

I TORNEIG DE FUTBOL-7 DE VILAPLANA

El passat diumenge 16 de juny es va disputar al camp municipal de Futbol, el Torneig de Futbol-7 de Vilaplana, per a nens i nenes de 5 fins a 10 anys.

Es va dividir el camp en dos camps més petits adequats per al Futbol-7, i en ells van competir 7 equips organitzats en dues categories. Una fins a 8 anys i l'altra de 9 i 10.

A la categoria dels més petits hi participaven 3 equips: Vilaplana, Patxanguerus d'Alforja i E.F. Valls-Alt Camp. Després d'enfrontar-se tots contra tots, el guanyador va ser l'Escola de Futbol Valls-Alt Camp, equip que va demostrar en tot moment la seva superioritat i sobretot el seu rodatge, ja que ha participat tot l'any a la competició federada de pre benjamins de la Federació de Futbol. Per la seva banda, l'equip del nostre poble va quedar sub campió, guanyant el partit contra els Patxanguerus per un aplastant 5 a 1.

A la categoria de 9 i 10 anys, hi participaven 4 equips. Vilaplana, Mowgli, Patxanguerus d'Alforja i Amics de Reus. La competició també va consistir a enfrontar-se tots contra tots, i finalment es va proclamar guanyador l'equip dels Amics de Reus, que en realitat era un grup de nois que han jugat tots ells amb el Santes Creus durant tota la passada temporada. L'equip local va quedar segon classificat, guanyant dos partits i perdent tan sols per 1 gol a 0 contra el citat equip dels Amics de Reus.

Precisament aquest encontre va ser un dels més bonics i millor jugats tant per uns com pels altres, i que tan sols es va decantar per un gol d'aquells anomenats "fantasmes".

L'equip vilaplanenc va gaudir de forces ocasions per empatar l'encontre, però unes vegades la mala sort i altres les aturades del porter visitant ho van impedir.

Els organitzadors del Torneig vam quedar força satisfets de com havien sortit les coses, ja que hi va assistir força públic, hi va haver força col·laboració per part de tothom, i sobretot, els nens i les nenes participants s'ho van passar d'allò més bé. El nostre desig és que l'any vinent puguem celebrar la segona edició d'aquest Tor-

neig.

Com podeu observar a les fotografies, els equips de Vilaplana estaven integrats pels següents nens i nenes:

* A l'equip dels més petits, Guillem Cabré, Roger Juanpere, Joan Garcia, Albert Mariné, Ramón Pamies, Didac Bigorra, Gerard Juanpere, Ferran Grifoll i John Toral, tots ells de l'Escola de Iniciació al Futbol de Vilaplana i també un parell d'amics de l'Escola Baix Camp de Futbol de Riudoms: Marc Ferratges i Roger Anton que van venir a reforçar l'equip.

* A l'equip de 9 i 10 anys, Albert Novell, Mireia Ferré, Aleix Ferré, Josep Bigorra, Carles Duran, Josep-Carles Alventosa, Gerard Virgili, Adrià Garrido, Xavier Palau, Eduard Mestre i Pau Bigorra.

Amb aquest torneig de Futbol 7 del dia 16 de juny, l'EIFV dona per acabada la temporada que es va iniciar al febrer d'enguany. L'equip d'entrenadors del futbol base de Vilaplana està molt satisfet, tant per la participació dels nens i l'entusiasme que ells han demostrat durant tots els disabtes que hi han assistit com pels resultats ob-

tinguts en la formació de base en l'àmbit futbolístic. Pensem que, en general, els objectius inicials d'introduir, engrescar i formar els nens i les nenes en el fascinant món de la pilota s'han assolit. De totes formes, esperem que la tasca que hem iniciat aquesta campanya tingui continuïtat i es consolidi la nova temporada vinent. Suposem que dependrà una mica de les ganes que hi posem tots: alumnes, entrenadors i pares.

Hem d'agraïr la col·laboració d'institucions locals, com l'Ajuntament i la Cooperativa, així com també al Consell Comarcal de l'Esport, Queviures Cal Teodoro i Tocineria Ramos de Reus.

Per acabar, volem donar les gràcies de tot cor als pares i a les mares dels nens i nenes que ens heu ajudat a organitzar aquest primer torneig de futbol base al nostre poble. Sense el vostre esforç i ajuda incondicional, de ben segur, que l'èxit obtingut enguany no hauria estat possible. Moltes, moltes gràcies.

ARTUR ÀVILA I JOSEP M. GARCIA

CARTELL ANUNCIADOR 3r TORNEIG D'HOQUEI BASE DEL REUS DEPORTIU REALITZAT PER JÚLIA PÀMIES BESORA

3rtorneig

d'Hoquei base del Reus Deportiu

3r Torneig
d'Hoquei base
del Reus Deportiu

Des de "Lo Pedrís", volem felicitar a la Júlia Pàmies Besora pel premi que li va ésser atorgat amb motiu del concurs de dibuix de la secció d'hoquei del Reus Deportiu. De les tres categories que es presentaven a concurs, la Júlia va obtenir el "Premi Absolut" de totes les categories, motiu pel qual el seu dibuix esdevindrà el cartell anunciador del «3r Torneig d'Hoquei Base» que s'ha de celebrar els dies 13, 14 i 15 de setembre de 2002. Per aquest motiu, pensem que és un honor per la revista poder oferir-vos l'obra de la jove autora. El dibuix destaca per reflectir amb força originalitat i precisió de traç aquell il·lusionant moment en què els jugadors coneixen quin número de samarreta lluiran per defensar els colors del seu equip.

Josep Tost
Queviures i
Transports

Dr. Mallafre, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

FORN DE PA I PASTISSERIA

Llauradó

PA CUIT AMB LLENYA

Avda. Dr. Vilaseca, 10 Avda. Joaquim Mir, 11
Tel. 3154 52 Tel. 8150 04
REUS L'ALEIXAR

Dietètiques Cabré, C.B.

p
peso
forma

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTANATURISTA

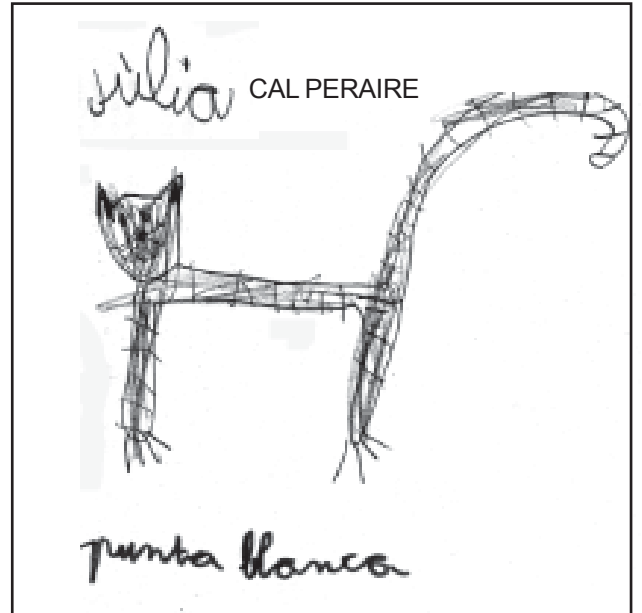
C/ Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

LA FRESA

Fruta 7 color mediterrani en aquesta zona de l'Algarve

F	N	O	E	H	O	R	I	U	Z	I	M
A	N	R	S	S	H	O	U	V	W	A	
R	O	M	E	R	M	I	N	L	N	Y	R
I	E	P	O	L	A	G	O	S	A	S	I
G	S	O	E	L	H	N	Y	H	Y	I	
O	P	N	C	A	M	A	M	I	L	L	A
L	A	R	L	S	E	P	I	G	O	L	
A	R	I	O	S	A	R	O	S	A	I	U
Z	N	W	V	O	A	T	Y	L	V	O	P
H	A	S	S	O	A	S	O	S	O	A	S
R	L	I	O	S	E	A	N	E	R	O	A
O	L	E	O	C	A	S	I	O	S	I	O
S	A	C	A	R	I	S	I	O	S	I	O

Roberto Lopez Serra

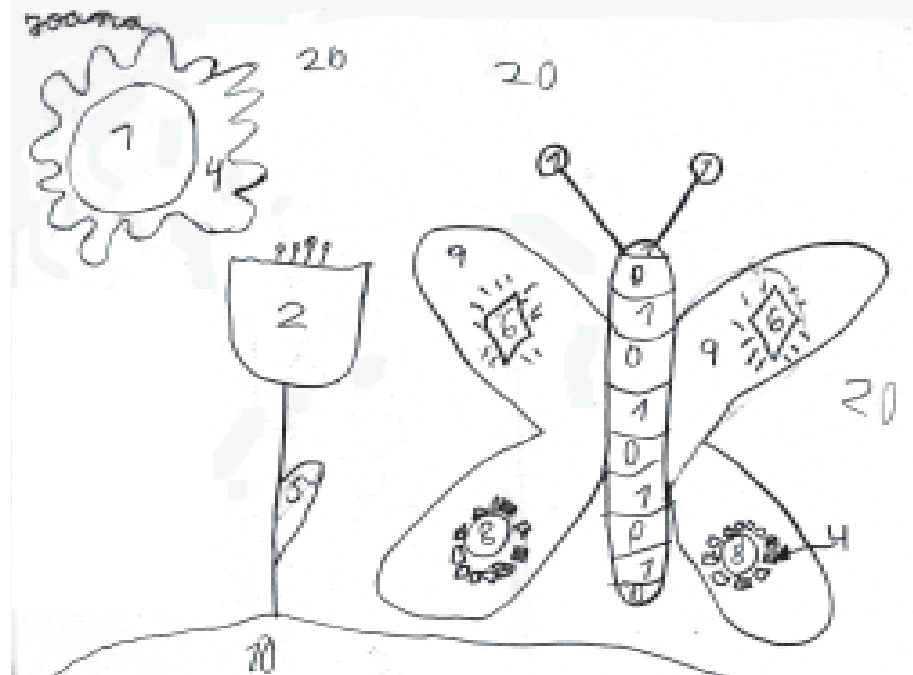

Endivinalle

Sóc un monstre especial
 ple de dents sense queixels
 Mores de fruita muntijo
 i revoltes fabrica

Roger Llavador

- 0 negre
- 1 groc
- 2 vermell
- 4 taronja
- 5 verd
- 6 blau
- 8 blau
- 10 marro
- 9 negre
- 20 blau cel

MERCE
CAL CARXOT

A abera si saps de quin color es?

Xavi.H

Nans i Nanes

Sopa de lletres totes i animals

W	L	P	M	F	E	U	E	U	N	T	Q
V	L	G	H	D	A	L	E	O	K	S	
A	X	O	C	B	L	L	T	M	Q	R	P
Z	Y	S	P	P	E	D	S	O	B	O	B
Z	Y	X	W	V	B	I	G	A	T	M	N
N	G	D	I	N	E	V	D	R	O	B	L
E	S	T	U	E	T	H	P	L	I	K	
A	I	A	C	I	N	Q	R	C	I		
A	N	F	G	L	R	N	A	I	S	P	O

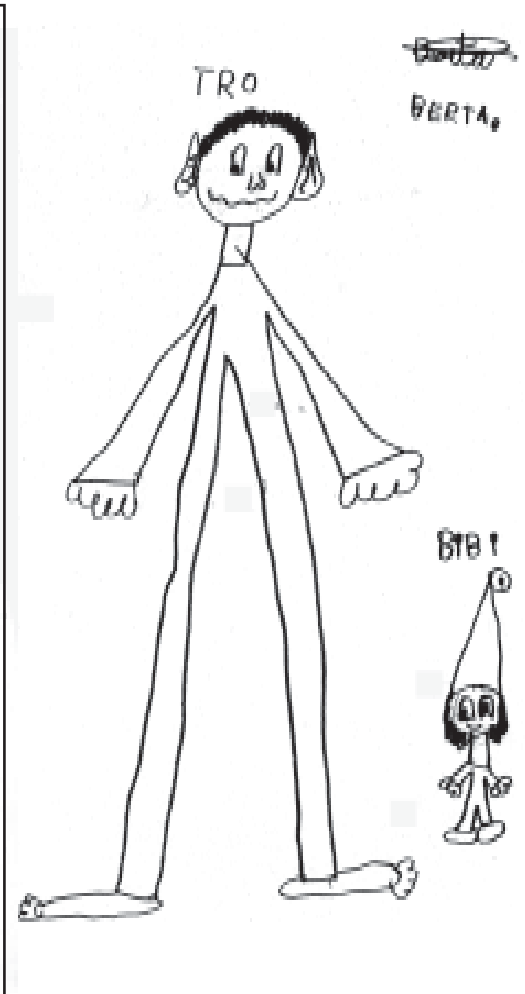

Berta:

Berta els animals que mengen avets de color verd
els que mengen avets de color vermell
i els que mengen a laigua de color blau

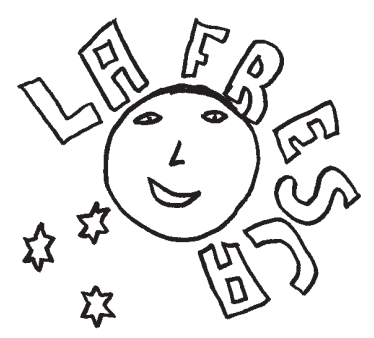

Roger del

TRO

~~BERTA~~
BERTA

BERTA

jardineria ecològica

Els rosers

A petició d'una vilaplanença, escric aquest article sobre els rosers. Els rosers són tan habituals als jardins que no hi ha jardí sense roses. El roser silvestre, de rosa simple i també anomenat botànic, és autòcton dels nostres boscos.

La majoria dels altres rosers són híbrids obtinguts a partir dels silvestres. Els primers rosers cultivats van arribar el segle XVIII procedents d'Àsia.

En jardineria la classificació més usada és segons el seu creixement. Així, doncs, parlem de :

- Rosers arbustius: són adequats per a flor tallada. Es poden plantar sols, agrupats o en associació amb altres plantes
- Rosers trepadors: floreixen molt. Cal que tinguin un suport per a enramar-se.
- Rosers rastres o penjants: ideals per a cultivar en els balcons, en cistells penjants o cobrir un parterre.
- Miniatures: fan moltes flors i petites, adequats per a interiors o espais petits.
- Rosers botànics o silvestres: les seves roses són molt simples. Els podem utilitzar per fer tanques arbustives, ja que són molt rústics. El seu creixement és molt intrincat, floreixen molt i els seus fruits són comestibles per a la fauna, i decoratius.

Plantació

Es poden comprar empaquetats o amb arrel nua, que cal plantar entre novembre i febrer, tot seguit d'haver-lo adquirit. Si és en torreta els podem plantar gairebé tot l'any. S'adapten en tot tipus de clima i de terra. Cal preparar bé la terra estovant-la i afemant-la. Per als rosers amb pa de terra, s'ha de fer un forat del doble de l'amplada del roser i 1'70 cm de fondària. El punt de l'empelt ha de quedar uns 3 cm per damunt de la superfície del terra. La distància entre ells no ha de ser menys de 50 cm en rosers de peu o de 1'5 a 2 m en rosers trepadors. Si estan massa junts competeixen per l'aigua, la llum, els nutrients, i a més es facilita malalties de fongs.

El reg

Regarem segons l'època de l'any i l'estat de la planta. Necessiten més aigua quan estan amb flor i a l'estiu. Farem una basseta al seu voltant i recobrirem la terra que envolta el roser amb palla, herba seca, escorça de pi, fulles de pi o qualsevol altre material que no deixi evaporar l'aigua del terra. Mirarem que sigui un material que no deixi residus tòxics com ara el plàstic, així, doncs, evitarem que surti l'herba. Quan perd la fulla no cal regar-lo. No convé mullar les fulles (per evitar malalties) ni les flors (es farien malbé).

La llum

És indispensable per a tenir una bona floració. Com a mínim els ha de tocar el sol unes hores al dia.

Adobat

L'adob més adequat és el compost vegetal o a base de fems d'ovella, i el millor moment per a posar-lo és a l'inici de la primavera. També podem adobar amb purí d'ortigues (remullar durant uns dotze dies de 800 a 900 grams de planta tallada sense llavor en deu litres d'aigua, per a polvoritzar sobre les fulles; passat més temps el podem aplicar amb l'aigua de reg; aquest purí és repelent d'insectes, de pugons i va bé per a malalties de fongs)

Esporgar

Necessita una esporga anual per estimular la floració. Es convenient tallar les flors pansides durant la temporada de floració, ja que la planta perd molta energia. Es fa entre novembre i febrer quan el roser està en repòs. Traurem les branques seques, malaltes, atacades de plagues o dèbils, les que surten per sota l'empelt. Normalment s'esporga per damunt del segon ull de creixement de l'any, però això sempre depèn de l'alçada que es vol deixar i el gruix de la branca.

Els rosers arbustius es poden tallar fins a la meitat o fins i tot a un terç, quan tallem cal tenir en compte que l'ull estigui ben orientat ja que brotarà segons la direcció que tingui.

Els rosers trepadors s'han d'esporgar sempre per damunt d'un ull sa i tendre. Convé tallar les branques més altes mirant d'equilibrar la planta. Es poden rebaixar a un terç de les tiges principals.

L'esporga de branques trencades, malaltes o mortes cal fer-la al llarg de tot l'any.

Malalties i plagues

Les malalties de fong que més ataquen els rosers són la cendrosa, el mildiu, i el rovell. El millor tractament es previndre aquestes malalties. Plantarem els rosers de manera que tinguin prou sol i una bona circulació d'aire. Podem ensofrar el roser o ruixar-lo amb purí d'ortigues o de cua de cavall (100 grams de planta fresca o 50 de seca per 1'5 litres d'aigua, bullir i deixar reposar 24 hores, filtrar) a l'època de la caiguda de la fulla i quan fa la brotada.

El pugó es una de les principals plagues dels rosers. El pugó busca els brots més tendres. Evitem adobar excessivament, sobretot anirem en compte amb el nitrogen ja que atrau el pugó. Podem controlar-lo amb sabó potàssic (sabó en pasta que es ven al Mercadona o altres tendes). En diluïrem 20 grams per litre d'aigua. Farem l'aplicació, i al dia següent rentarem la planta amb aigua. Esporgar correctament i una atenció constant ens ajudarà a mantenir els rosers sans.

Podem protegir-los plantant plantes com l'espígol que repel·leix les formigues i el pugó. El clavell de moro i les calèndules el protegeixen de cargols. L'artemisa va bé pel rovell, i l'all i els porros tenen efecte fungicida i bactericida.

Esqueixos

El roser es pot reproduir fàcilment per esqueix. Es talla a l'hivern aprofitant que el podem. Tallarem una estaca d'uns 20-30 cm amb almenys dos o tres ulls. Es planta directament a terra amb una capa de sorra al fons per facilitar-ne el drenatge i damunt es cobreix amb compost. Es planten a 12-15 cm de separació. Per facilitar l'arrelament podem sucarr-los amb hormones de creixement o deixar-los un dia en un cubell amb una infusió de salze.

MONTSE OLIVÉ

**Natura
herbolari**
Tel. 977 77 16 17
Riera de Miró, 19 • REUS

CR • Subministrament
de papereria
i escriptori
COMERCIAL REUS
4 a t r e
Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 77 60
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

**RAFEL
MARTINEZ**
AGENT D'ASSEGURANCES
CAMÍ D'ALEIXAR, 40 B.
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

L'ENIGMA DE LES TRES PALMERES

L'afany de superació que caracteritza la nostra tan particular manera de treballar ens ha dut a enfrontar-nos a un dels més complicats atzucacs que mai hem pogut tenir a les nostres mans. Estem parlant del misteriós enigma que gira al voltant d'una curiosa formació de palmeres que hi ha al terme de Vilaplana.

Tot va començar un dels dies que vam destinar l'objectiu del nostre àmbit d'actuació cap a l'exterior del nostre lloc de treball habitual, tan hermètic i asèptic:

En efecte, aprofitant que les darreres jornades de treball havien esdevingut inacabables i que l'esgotament ja començava a fer aparició, vam autoimposar-nos un petit descans en forma de passeig pel poble. Aleshores, la que havia de ser una escassa sortida, aviat es va convertir en àvida captació de l'agradabilíssima, tot i que quasi imperceptible, fresqueta canicular que la marinada ens brindava a través de les moreres de la font del carrer Nou. Però, tot i que la previsió que havíem fet era que això havia de permetre'ns un reviscolament muscular (vist l'incipent entumiment acumulat per la inactivitat i l'intens treball sedentari), aviat vam poder comprovar com les previsions no s'adequaven a la realitat. Una més que agradable conversa amb els convilatans que aleshores compartien amb nosaltres aquella estoneta d'esbarjo, es va començar a decantar cap a una mena d'acostament a la *botànica amateur* sobre la vegetació autòctona del poble de Vilaplana, concretada, quasi exclusivament, en el tema de les palmeres.

Aquella conversa ens va empenyar a endegar un nou treball sobre les *Històries Verdaderes* del poble. En efecte, tals revelacions ens van dur a haver de comprovar com, una vegada situats sobre el mapa, els tres únics exemplars del gènere *Palmae Hospitaletensis* que hi ha al terme, dibuixen un triangle equilàter, alineat en quadrangulació gairebé perfecta.

El més curiós i extraordinari del cas és, però, que aquests tres exemplars d'una espècie tan rara de trobar a les nostres contrades (i que tan habitual és a les comarques del Barcelonès, on sembla que hi va fer cap provinent de zones més meridionals de la península), van ser incorporats al terme de Vilaplana, segons conta la llegenda, per un personatge del qual només ens ha quedat el seu nom i renom (en Pepet de can *Txorro*), d'ofici taxidermista.

Un segon nivell del nostre estudi ens va dur a localitzar les més que previsible relacions de tot el que s'ha plantejat fins ara amb altres evidències, que feien preveure un idèntic origen. En aquest ordre de coses vam poder comprovar com a la majoria dels pessebres de les llars de Vilaplana (molt possiblement per inèrcia, atès que no hem pogut constatar cap explicació amb unes mínimes garanties de rigor científic), s'hi col·loquen tres palmeretes artificials, formant un triangle, amb un foc al bell mig que escalfa un grup de pastorets.

Davant d'aquestes evidències inequívokes de vèrtex tel·luro-

magnètic (àmpliament definit i tractat al llibre "*Weisstermendorfen und aus Hoentrophorm*", del prestigiós i reconegut doctor en parapsicologia i paraciències bavarès, **Karl Hethes**), aviat vam concloure que el que tractava d'assenyalar era alguna forma d'"*Umbilicum Mundi*", generador de poders i potenciador vigorós d'entitats suprasensorials provinents del més enllà (tan habituals en els rituals i sacrificis preibers).

Més endavant, la localització del centre d'aquest "*Triangulum Maximae*" (que identifica i delimita el posicionament de les palmeres) va esdevenir d'extremada necessitat. Calia definir la causa embrionària i els motius explicatius d'aquell sistema de forces de desconeguda potència. Tot es va anar esclariant just a partir del moment en el qual es va poder situar aquell, fins aleshores, desconegut centre (per la qual cosa hem d'agrair la més que inestimable col·laboració del **S.I.P.I.**, *Smithsonian Institute of Paleontological Investigations*, i més concretament a l'eminent doctor en Topografia Seqüencial Comparada, **Sebastian Mooch Lee**, el qual ens ha proporcionat els estris necessaris per poder fer aquests càlculs topogràfics amb la precisió que la pròpia ocasió demanava). Finalment, aquest punt es va poder localitzar molt a prop del centre de la plaça de la Vila.

A tot això hi hem de sumar la troballa (molt a prop de tan especial origen de forces) d'un jaciment d'immens valor arqueològic, compost de restes de pintures que mostren nítidament formes d'arbres tropicals, molt semblants als esmentats anteriorment. Aquest event no ha fet més que confirmar el nexce existent entre tot això que estem explicant i l'encara actual pervivència d'un ritual ancestral, basat en la decoració de les vestidures més nobles amb motius vegetals de vius i alegres colors (tan freqüent entre les ètnies iberes i que encara es manté en els nostres dies sota la forma de camises decorades o "*hawaiianes*").

Per tot això que hem anat plantejant fins aquí i de ben segur, també, gràcies als capricis del destí (hàbilment guiats per les sàvies gents del magnífic poble de Vilaplana, que ens ajuden a caminar en les nostres investigacions i als quals agraiem per sempre més la seva mai prou valorada col·laboració), podem concloure que el lloc que actualment ocupa la plaça de la Vila (centre neuràlgic del poble), hauria albergat en el seu temps la que devia ser la llar d'aquell personatge tan misteriós anomenat per tothom *Pepito de cal Txorro* (o "*Pepito de les Palmeres*"). A més, cal notar que precisament al mateix indret, o molt a prop, s'hi ha establert també quatre dels recintes considerats com més sagrats i/o de culte: l'església, l'ajuntament, una botiga d'avituallaments i la sucursal d'un conegut banc. Fet que respondria a la necessitat peremptòria que, des de l'albada dels temps, l'home sempre ha tingut d'aglutinar, apropar-se i apropiar-se d'un centre de forces tel·lúric o supranatural amb el clar objectiu d'obtenir-ne el *Poder Vital* que li permetés guiar el seu grup.

PEP MESTRE ANGUERA

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Si voleu fer-vos subscriptors de Lo Pedrís, podeu omplir aquesta butlleta i enviar-la a: c. casal, s/n - 43380 VILAPLANA o bé doneu-la algú de l'equip. Ompliu la dades.

NOM _____

ADREÇA _____

TEL. _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

Preu: **10** EUROS

Signatura

LES POLÈMIQUES OBRES DEL PASSEIG DE LA MUSSARA

En el número 7 de «Lo Pedrís», p.14-15, es va publicar les alegacions que els veïns del passeig de la Mussara vam voler exposar a la llum pública per tal que el poble tingués constància de la polèmica suscitada arran les Contribucions Especials aplicades, així com la primera resposta que vam rebre per part de l'Equip del Govern i que venien signades en nom del seu secretari. La resta del procés i la resposta final no es va publicar no per manca de voluntat editorial o de llibertat d'expressió, sinó senzillament perquè aquesta segona i última resposta va arribar a l'equip d'editors quan la revista ja estava compaginada i a punt de ser repartida i, per tant, massa tard per ser publicada.

A partir d'aquest escrit polèmic, l'equip de col·laboradors de la revista hem rebut queixes i pressions de l'Equip de Govern ja que creuen que des de l'editorial s'ha volgut amagar o tergiversar la informació sobre el tema de les obres i sobre l'aplicació de les contribucions especials que haurem de pagar el veïns de l'esmentat passeig.

En primer lloc, voldria aclarir, com a membre de «Lo Pedrís» i com a veí implicat en la polèmica del carrer, que una cosa és el grup de gent que coordina i edita la revista i l'altra, ben diferent, les persones que hi escriuen i manifesten la seva opinió, ja sigui de forma individual o col·lectiva. L'escrit anava signat de forma clara i precisa per "L'Associació de Veïns del Passeig de la Mussara" i no per l'equip editorial. Per tant, les pressions rebudes a la revista no s'escauen, ja que, d'una banda, no es dirigeixen a qui realment pertoca i, de l'altra, mostren un garant poc democràtic de l'Equip de Govern. Com heu pogut constatar des de la creació de la revista mai s'ha tancat les portes a ningú per tal de manifestar el seu criteri, ja sigui individual, col·lectiu o institucional. És més, crec que seria bo i necessari per aclarir i contrastar la polèmica suscitada que des de l'Equip de Govern manifestin la seva opinió i/o exposin la seva versió dels fets.

En segon lloc, crec que publicar la resposta de l'Equip de Govern de forma íntegra, amb un total de 5 densos folis, no és adient ni per a l'estructura de la revista, ja que excediria la mesura que li pertoca a qualsevol col·lectiu o individu que hi vulgui escriure, ni per donar-hi un contingut ampli, variat i representatiu dels diversos textos, poemes, manifestacions.... que conformen el mosaic social i cultural del nostre poble.

Tanmateix, i en tercer i últim lloc, no voldria acabar sense aportar, encara que sigui de forma abreujada i resumida, la segona i última resposta que l'Associació de veïns del passeig de la Mussara vam rebre per part de l'Equip de Govern:

1: Que si no estem d'acord amb les seves disposicions es podrà interposar recurs contenciós administratiu.

2: Que hi va haver deficiències en les mediacions de les façanes de quatre veïns. En totes elles, s'havia de reduir els metres lineals de la façana que inicialment s'havien mesurat i que per tant s'havia de reduir el preu acordat de principi.

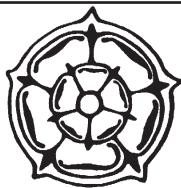
3. Que les alegacions i queixes presentades en forma conjunta com a Associació de veïns de l'esmentat passeig queden desestimades en tots els seus punts.

De totes formes, si algú vol llegir o consultar la documentació rebuda no tindrem cap inconvenient a facilitar-la a qui així ho sol·liciti.

JOSEP M. GARCIA

veí i representant legal de l'expedient de Contribucions Especials del passeig de la Mussara

- MOQUETAS
- PINTURAS
- ESMALTES
- BARNICES
- COLAS
- PAPELES PINTADOS
- BROCHERIA

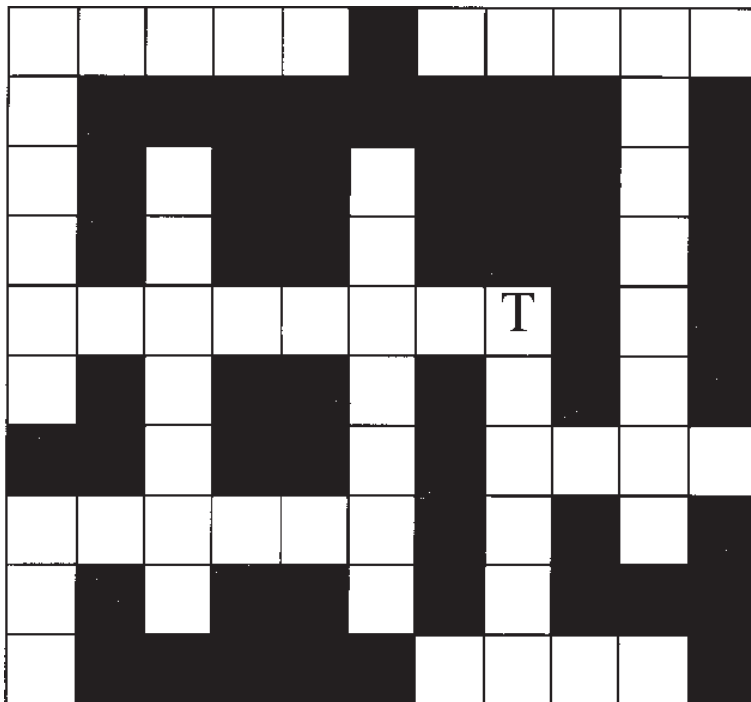

Comercial
ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

Avui ens inspirarem (o farem un descarat plagi, ara que es porta tant) al meravellós **TXINC TXENC** del passat número de la revista on hi sortien **42** renoms de famílies del poble al mig d'un críptic (i fantàstic) text de *Jacques du Corraleau*.

Nosaltres n'hem agafat només **12**, però els hem barrejat i encreuat.

Per ajudar-vos a col·locar els 12 renoms a les caselles corresponents us donarem algunes pistes:

Hem posat una sola lletra al seu lloc, aquesta solitària **T**.

També us donem tots els renoms que hi surten, classificats pel nombre de lletres que té cadascun. Si comenceu pels més llargs ho podreu resoldre amb facilitat.

Però com que tampoc no volem que sigui massa fàcil, us hi hem posat quatre pistes falses i 4 dels renoms d'aquí sota no surten a l'encreuat. Quins són?

8 lletres
SISQUITO
PASTORET
MUNTDETA

7 lletres
ASSESSÓ
VIRELLA

6 lletres
MORENO
PEREPO
TORERA
PISTOL

5 lletres
CONSO
JUSTA
PICON

4 lletres
DAMO
GORI
RITO

3 lletres
PIP

F. MARINÉ

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

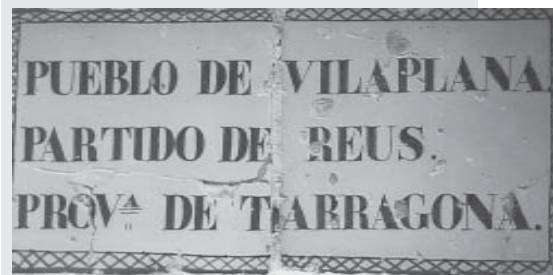
Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

pintura decorativa

Alvar Juanpere
Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

ENDEVINA ON ÉS
Per JORDI MARINÉ

ENDEVINALLES

Verd el meu naixement,
fosca la meva adolescència
i ara em vesteixen de blanc
per poder-me utilitzar.

PAQUI ESCRIBANO

Marit, marit, anem al llit
farem allò de l'altra nit,
i entre pelet i pelet
taparem el foradet.

PEP DE LAS HERAS